

~~AY~~

~~12248~~

~~Handwritten scribbles~~

Valter. Hazenklovaris.

6/

KUNGS NO LABAKAM

ARVIDAM.

Konstitja 2. delis 3. siera.

Handwritten signature

Talkojis. L. Benja.

02710050592

L. V. B.

№

ln.

278298

pārē. 15.11.82

Personas.

Kompa^{as}

Kompa^a kundze

Harrij^e Kompa^{as}

Lia Kompa^{as}

Hebi^{as}.

Ka^{as}per^e

Fon ^{mettase}

^{nitchen kundze}

Aline

sekretar^e

polici^e-t^e

Dama^e gado^e.

Lalk^e - tagadhe.

I. D a l a .

1. aina.

/ Kompāna dzīvoklī. Veranda. Katē uz dārzu. Lia guļ uz dīvāna, lasa un smēķē. Pēlē patefoni./

Harrijs: (pēc brīdīpa iesāk): Jauna zīpa! Tu pār-~~nie-~~ie-
~~viksmīgākā~~ no māšām: Netikumība ir piemeklējusi šo māju!

Lia: Vai tad būtu tēvs?

Harrijs: Dieva dēļ apturi to patefonu. Es nevaru ciest pēc-
pusdienā muziku.

Lia: (aptur) Hu?

Harrijs: Vakar, Žokejā es sastapu Dēziju. Tu viņu paziēti:
arkamstaina, labas rākas, tagad dejo varjotē. Tēvs viņai
iestāstījis, ka viņam vajadzīga mīļākā. Viņa iesākumi tam
to atļaujot.

Lia: Vai tad biržā kurš ceļā?

Harrijs: Šī meitene taisīja karjeru ar kāda dāpu dimantu
tirgotāja starpniecību.

Lia: Pie lietas!

Harrijs: Pagājušā trešdienā tēvs lici sevi viņai pieteikt.

Burtiņki: Lui Kompāna kungam ir tas gods pulksten 4.15 mi-
nutē ierasties pie jums uz tēju. Viņa laiks ir apries-
~~Xiāstis~~ žots.

Lia: Tā tad starp divām sedēm.

Harrijs: Piebrauc auto. Parādās tēvs. Cepuri, mēteli nost,

pēc kā "eko" šā "tāds" monologs: „Man bērnū jū" e"at "kai"ta, jū" man patīkat. Jū" zināt manu "tāvokli. Es "trādāju die- nu un nakti, mans darbs pieder vispārībai. Un ja es tur- klāt esu ieradies pie jums uz tēju" - ar šiem vārdiem viņi nonāk pie tējas galda, - „tad esmu gatavs izpildīt kuru ka- tru jū"u vēlēšanos. Pirms es aizkaru jautājumu par jū"u konta apsēru, man jādara jū" uz kaut ko uzmanīgu. Mans laiks man atļauj tikai acimirkliģu apmierinājumu. Ievērojiet "e- ko"o: Par manu ierašanos jums tik priekšlaicīgi ziņot, "a- gaidat mani uz minūtēm. Nekrīt "varā, vai tas ir dienā, vai naktī, lai: Mū"u "atikšanās" tik iepriekš noorganizēta."

Lis: Apbrīnojami!

Harrijs: "Ja attiecās uz jū"u tualetēm," - te tēvs papem gabaliņu cukura -" tad to mēs vēl pār-priedīsim. Jū"u rī- cībā vienmēr ir divi auto no mana garaža", premjerā ma- na loža. Arī ārzemju ceļojumu paredzēt". Šajā acimirkli- zvana telefonā. Tēvs palūkojās pulkstenī: „Četras trīs - de"mit." Noliek trūbīnu. „Traucējumi jums jāpēš vērā. Telefoniķi es esmu "a"niedzam katrā laikā, personīgi ti- kai visvarežģītākā situācijā. Vēl kaut kas: "Ikākur rī- kojumu jū" "apem"at no mana biroja." Tēvs pieceļas. Pa- pem "avu mēteli. " Pārdomājat visu "e lietu, rīt es atū- tīšū pie jums "avu sekretaru." Tēvs pazūd. Visā ta-

vilkās tikai astoņas minūtes.

Lia: Ģenāli!

Harijs: Ko tu būtu darījuši?

Lia: Tūlīt akceptējuši.

Harijs: Man jāzina, kā es tiešām tēvu apbrīnoju. Es vēlos kaut kas jauns. Lietišķība mīlā.

Lia: Viens no mūsu laiku jaunieguvumiem,

Harijs: Ja, man sentimentalitāte pie sievietēm ir dārgi mskrājusi.

Lia: Mācīties no tēva, kā pasaulē viss dibinājās uz pie-
dāvājumu un pieprasījumu.

Harijs: Dod man vienu cigareti. Es redzu pārmaiņu kārtu at-
tiecībās, tas ir no liela vara. Tu smēķē "High Life"?
Vai tad tev vēl ir tik daudz naudas?

Lia: Tas nozīmē, kā tu esi tukšs -

Harijs: Kādas meitenes zobārsta rēķins ir novedis mani pie
galīga bankrota.

Lia: Tā tad dāmas atjaunojas uz tava rēķina?

Harijs: Mana eksistences apzīpa noved sievietes pie ārprā-
tīgiem izdevumiem.

Lia: Atver sev instalācijas veikalu. Tā tad: oik?

Harijs: Tikai tavu padomu.

Lia: Harrij, es blāts, vaj tu kādreiz tai-lai karjeru?

Harrij: Bez pārmētumiem. Man ir parādi. vai tiešām man draud laulības aiz aprēķina? (Aline ienāk -āk klāt galdū).

Lia: Kas tad ir noticis, Alin? Jū- klājat četriem. vai kāds būs uz tēju?

Aline: Kompasa kuģi tikko zvanīja. Cienītā kundze jau ir mājās.

Harrij: Lia, tur kaut kas nav kārtībā.

Lia: Es neesmu tēvu mēnešiem ilgi redzējuši.

Harrij: Vaj tiešām viņi grib kļūt par ministri?

Lia: Varasā vidū?

Kompasa kīze: (ienāk uztraukta): Tēvs nāk uz tēju. Alin, ziedus! sviesta trauku! Rūsu un zemene! (Aline prom).

Lia: Mamā, tu esi par stipru nopūderēju-ies.

Kompasa k.: Mans bērns, man ir pieaugusi meita.

Lia: Tas neko nenozīmē. Tu esi vēl vienmēr kaļta. Ja tev nav mīļākā, tad tev atkarājies tikai no tevis pašas.

Harrij: Mums novelto, kā akmeņi no -irds, ja tu beidzot varētu izšķirties.

Kompasa k.: Esat uzmanīgi, bērni! Tēvs ir frakā.

Harrij: Fraka un biksēs jau atrodās auto, biksēs patreiz at-tāj -ēdi.

Kompasa k.: Kur paliek zemene!

Lia: Man liekas, Aline ir iemīļojusi. Vīpa raksta gata vēstules.

Kompāra k.: Kā tu to zini?

Lia: Es ietrevēju par vaimniecību.

Kompāra k.: Kad beidzot ieviešu nāk pie prātes?

Lia: Mamā, tu dari vīriešiem nestatnību. Vīpi ir patikāsi -
ki nekā tu domā. Ja man tiešām kāds iepatiktos, es arī ie-
mīlētos.

Harijs: Mamā, vaj tav padome nav špirtie?

Kompāra k.: Kā tā?

Harijs: Nevar zināt, gandrīz tā izliekā.

Lia: Ietrevanti, mamā, ko tu dari visu dienu? (Aline ienes puķes un zemenes).

Kompāra k.: Ali, jū par daudz rakstat. Ejat labāk vaigā galva.

Aline: Ir tik vientuļīgi. (prom). *Es esmu tū
brentiela*

Harijs: ģimenes padome, vaj nē?

Lia: Mana virdapzīpa ir tīra.

Kompāra k.: Tur nāk tēvs! (Uz verandas parādās Kompāra.

Ejot nomet mēteli un cepuri. teidzīgi ienāk. Vīpa ir eko-
sekretars, ar akta mapi).

Kompāra: A/ Welbleche mums ir jānotāda. Lūdzat atādīt
bilanci. Braucat atpakaļ uz generalapulu. par svarīgā-
kies punktiem telefonēt. Kas vēl?

sekretars:

sekretars: 8.40. rituma stacijā. 345. apspriede zelonva-
gonā. Lietu nokārtošana kredīt- sabiedrībā „Brīvība”.

10.30. Kormopolitiskā bankas dibināšana...

Kompars: Telefonats uz līnijas?

sekretars: 23.

Kompars: starp 2. un 3. viena stunda galēžansi. (sekretars
prasa).

Kompars: Man ir piecpadsmit minūtes laika. Lūdz iepat
vieta (vivi apstāšanās). (Aline uzliek galda telefonu).

Komparsa k.: Ir arī tava iemīļotā zemene, vai... (uz skapis
demons)

Kompars: Tencianu. Es atklāju sēdi. (Holiek pulksteni uz
galda) Mani uzpēnami var sabrukt. Mans darbs var izgaist.
Es neesmu par savu dzīvību drošs. Ziedojoš visu laiku tē-
vijai, man trūkst laika dzīvot.

Harrijs: Pareizi!

Kompars: Laiki ir grūti. Testamenta noteikumi pieļauj mani no-
drošināt ģimenes locekļus. Man ir meita. (vi-pārēja izbrī-
cēšanās).

Kompars: Šī pauze tika paredzēta. Sabiedriskai pienākumam ir
izpildīts. Es: es vēl par savu meitu izprecināt. Laulība
atgāz mīlestības netiek pēta vērs. Es man principiāli moti-
vi. Modernai laulībai jādibinās uz materialiem pamatiem.

Harrijs: Es lūdzu vārdu.

Komparsa: Lūdzu nepārtraukt. Iekam ielaidzamiem diskusijām,
vairākiem pieveikalniekiem kārtībām. Es esmu gatavs
uzklaut katru ģimenes locekli. Starplaikā, es dzeršu
tēju. 15. minūtes ir mūsu rīcībā. Tajā laikā lietai jā-
bū izēpirtai. Es lūdzu priekšlikumus. (

Lia: (pieceļās).

Komparsa: Kas tev?

Lia: Es esmu tik uztraukta.

Komparsa k.: Vaj drīkst tu izēpirt?

Komparsa: (āzdamā un dzerdamā) Lūdzu.

Komparsa k.: Lui, tava meita ir ^{di vārdi} deviņpadsmit gadus veca. ^{di vārdi} ~~se-~~
~~vīppadsmit~~ gadus tu neesi viņu ievērojis...

Komparsa: Lūdzu neatkārtojies.

Komparsa k.: Lia nepazīst pasauli. Tu nedrīksti viņas likte-
ni izēpirt divu cēžu starplaikā. Viņa nav akta paka, bet
gan jauna meitene. Par sevi es nemaz nerunāju. Harrijs ir
pietiekoši pieaudzis. Viņš izdod tavu saudu ar šķū...
Pie lietās

Harrijs: arone novirzās no lietas.

Komparsa k.: Pat par sevi saprotamā, ka Lia precēties. Tomēr,
ne šodien, ne arī rīt. Lai viņa ceļo. Gan jau viņa vīru
atradīs. Tik svarīgu lietu nevar izēpirt pa telefonu.

Komparsa: Tasī tēja.

Kompāra k.: Laulība nav bīzēns veikalā. Ar viņu ir "aietī-
tas zināmas grūtības", kurā tu, droši vien, vair- nestce-
rie... Lui, es tevī lūdzu ne-katle- vienmēr pulksteņā!
Laulībā rodās bērni...

Harrijs: Mamā, tu ej pa tālu.

Kompāra k.: Un ja nu tava meita kļūst nelaimīga?

Kompāra: Harij, tava vārdu pārle ir novecojušā. Vē es an
piecdešmit gadus tālāk. Mūs nav laika būt nelaimīgiem.

Kompāra k.: Vai laiks spēlē tādus lomus?

Kompāra: Vai tu domā, kā es šo vēžu aiz gara laika?

(Telefona zvana).

Kompāra: (trūbīnā) 75% Darīt. (Noliek trūbīni) Ātrus plē-
dzienu. -kaidras dispozīcijas. Ne mazāko laika zaudējumu.
Tāda ir mana dzīve.

Kompāra k.: Man priekš visa pietiek saprāt. Še es netieku
līdzī. Arī es reiz biju šādā tāvoklī. Es tevī apprecēju
aiz mīlestības, Lui... (Telefona zvana)

Kompāra: (trūbīnā) Pārdoti (Noliek trūbīni).

Kompāra k.: Lui, vai tu nevarētu uz piecām minūtēm aizņemt
telefonu?

Kompāra: Jū nevarat par mani žēloties. Jūnu rēķinus es sa-
maksāju kārtīgi. ~~Acis nepanīrkājinot es parakstu jau šo~~

ku. Jūsu dē, es nevaru savu veikalu izputināt. Telefon
man ir nepieciešams. Tikpat labi, es varētu taigāt bez
bikšēm.

Komparsa k.: Tad klusi labāk.

Komparsa: Es uzveru; Runa iet par laulības plānu, kura re-
alizēšanai ceļā stāv sentimentāli aizspriedumi.

Harrija: Lia, ko tu sacīsi uz to?

Lia: Es? Es jau gribu precēties, bet šai lietai ir savs
āķis. Es nevienu nepazīstu.

Komparsa: Tas ir pirmais saprātīgais vārds.

Harrija: Ko mēs tagad darīsim?

Lia: Es atrodu, kā vīrieši ir ārkārtīgi garlaicīgi. Vīpi
pēlē tennisu, varonājas pa telefonu, dažī pat dojo. At-
klāti sakot, tēvs, man neviens nepatīk. Vai tev kāds ir
ir padoms?

Komparsa: Es taču neesmu precību starpnieks.

Harrija: Vaj es drīkstu likt ko priekšā? Pār-katīsim visas
profesijas. Politiku. Vai tu gribi ūtņi precēt?

Komparsa: Tas ir priekš mani par dārgu.

Lia: Pilsonekie tāvokļi izlēgti.

Harrija: Sacīkšu zirgu īpašniekus?

Lia: Zirgi mani neintrodē.

Harrija: Varbūt bokseri?

Komparsa k.: Harrifj, atstāj jokus pie malas. Lieta ir nopietna.

Komparsa: Lia, tu esi aprātīgāka un patstāvīgāka, kā tava māte. Uzlūko šo lietu nopietni. ^{Tas viss} ~~Vīpa vīpa~~ ir tikai formalitāte un vairāk sekas. Apprecējusē, tu varēsi darīt ko gribēsi. ~~Kā jaunu mētenti nevien tev nepem nopietni.~~

Lia: Ja nu tam katrā zipā jānotiek, tēv...

Komparsa: Tikai tavā intencē. Iedomājies: tu dibini firmu un tieci ieviesta veikalnietu reģistrā. Un kāds tam ir sekas? Tev ir konts. Tev ir kredīts. Šie gadījumi ir līdzīgi. Precības ir dibināšana. Laulība ir firma, un visa dzīve ir, kā konta grāmata.

Lia: Cik ilgi tas tā var vilties, tēv?

Komparsa: Līdz ģimenes skandalam.

Harrifj: Un tad brauc uz ārzemēm.

Komparsa: ^{Ar volent} ~~Ar volent~~ gadu veca, neprecējusies meita ir lūk-us, kuru es tev nevaru atļauties.

Lia: Tā tad aiz veikalnietiekām intencēm?

Komparsa: Vaj tad ir vēl arī citas?

Lia: ~~Un tev pieder brīvība. Gausis ir privatlietas.~~

Lia: Uz šādiem noteikumiem mēs varētu vienoties. ^(spēlā) ~~gausis/vy~~
Pārtrauc mani, lūdzu nepārtrauc mani. Mēs runāsim glūži

atklāti viens ar otru. (Aizdedzina cigareti). Jūs gribat
kļūt brīvi no atbildības par mani. Jums viņa ir nepatīka-
ma. Tev, tēvs aiz veikalnieciskiem, bet tev mācā, aiz mo-
rāliskiem motīviem. Jums ir taisnība. Nav piedienīgi, ar
~~devīgs, kas~~ gadījumā būt bez vīra. Atvaidināsimies no vieni-
aizpriedumiem. Pieņemt: runa iet par formalitāti un šai
formalitātei es gribu kaila "katīties" acīs.

Kompāra k.: Lia, es tevi lūdzu!

Lia: Jagan, mācā, kaila. Es esmu labi noaugusi. Man nav bai-
les. Es gribu jums darīt patīkamu. Es esmu šo spuri tēva
testamentam. Lai notiek. Bet es uzteču savu noteikumu.
Man bij ceturtdaļstunda laika lai izšķirtos. savu slēdzie-
nu es esmu taisnīgi. Es esmu laimam līdz. (Telefonā zvana-
Lia trūbīnā): Tēvam nav laika. (Noliek trūbīnu) Vīrs ir
jāatrod. Šī ir tā problēma. Šajā stāvoklī ir tikai viens
ceļš. Šis ceļš ir tas vienkāršākais, "ietīkākais", veikal-
nieciskais piemērotākais. Jāievieto "ludinājums".

Kompāra k.: Kas ir jādara.

Lia: Jāievieto precīzā "ludinājums". Tam jābūt "kaldram,
pārliedzinošam, labā "tilā. "aprotams anonīmi; ~~šādas no-
drīkst izlaist no rokām.~~

Kompāra k.: Šī ideja nav slikta.

Lia: Mēs apņemam piedāvājumu.

Kompasa k.: Vaj tā ir tava nopietnība?

Lia: Tas ir vienkāršākais atrisinājums, mana. Ar to ir ~~visi~~ visiem līdzets.

Kompasa k.: Ja priekšlikums ir nepareizs, bet vienkārša situācija. Es galvoju par pasākumiem.

Kompasa k.: Augstais Dievs!

Harrijs: Mana, vai lai mēs priekš tevī arī nepaintereojamies

Kompasa k.: Dzenat savu jokus bez manis. /pieceļā un iet/

Kompasa k.: Nabaga sievietē, viņa nekad neapratīs šī laika ^{labā pauci} ~~tempu.~~

Lia: Lauj man ~~šī~~ rīkoties, tēvs. Es esmu tava meita.

Kompasa k.: Atrisinājuma ātrums liecina par labu rēvu.

Lia: Ludinājums tiks iesūtīts vēl šodien.

Kompasa k.: Lieli-ki.

sekretārs: (ienākot) Goldlacka kungs gaida jūs ar auto.

Kompasa k.: Es eju (verandā apvelk mēteļi un cepuri) sagaidat mani ar ātrviltienu. Nosūtiet telegramas uz Vilanu.

(prom).

Lia: Pie darba, Harrij, atnes rakstammašīnu. (Harrijs atnes pravīto, Lia uzgrīž gramofonu).

Lia: Še muzika ir nepieciešama. Ēsties un raksti. /Viņa dejodama diktē, Harrijs raksta): „Jauna meitene no laba ģimenes...”

Harrija: „Jauna meitene no laba ģimene...”

Lia: „bagāta un neatkarīga, meklē kunga precību nolūkā...”

Harrija: „meklē kunga precību nolūkā...”

Lia: „paukti. Pagādi, tagad lieta kļūst nopietna. Pakāti:
„kungs spēka gado...”.

II. sīna.

- Iepilsonisks dzīvoklis. - nīčbena kundze: - apala pilnvarīga, gadus 50., - ēz krēslā un adā. Mebius - meķe cigaru.)

nīčben: man netaikis vīrs mēdza teikt: „paupība ir vīra dzīves pamats.” Man ir 30.000 marku liels kapitāls. 5000 es esmu ieguldījis tavā uzņēmumā. Ja mēs savu ienākumu atliekam kopā, mēs varam pieklājīgi dzīvot.

Mebius: Vīrs dzīvoklis - sird pēc ēdiena.

nīčben: tie ir Jankas. Janka kundze gatavo ceptus kartupeļus ar āpoliem.

Mebius: Tie Jankas kundze āpoli - abojā man katru mīlas acsirkli. Ko tu gribēji teikt, mīlulīte?

nīčben: Vientulai sievietei nav viegli. Mēren tie pelce - rīem notikusi ielaušanās. Vīrietis dzīvoklī ir nepieciešams Hugo, mēs pazīstamies jau sešus mēnešus. Es esmu mācīju - tie tevi cienīt, kā vīrieti. Vai tas nebūtu kaisti, kad tu vakarā no darba pārņākot atrastu mājās savu rūpīgo

grūdi?

Mebius: Neapšaubami.

Fritchen: Manas lielākā ilga vienmēr ir bijuša klavieru. Klavieru spēlēt ir mana kaislība. Man nelaiķis novārēja ciet muziku. Tagad varētu nopirkt klavieru uz izmaksu.

Mebius: De esmu augstākā mērā muzikāls.

Fritchen: Mēs varētu spēlēt četrrocīgi. Vakarā mēs ceļotu.

Manam vīram bij veikala draugi kādā karortā. Tur mēs lēti iztiktu. Ak, Hugo, mēs varētu būt tik laimīgi!

Mebius: Kā vairojās tavs kapitāls?

Fritchen: Bankā.

Mebius: Es domāju par cik procentēm?

Fritchen: Par to rūpējās mans nelaiķis.

Mebius: Vīpam taču mēs nevaram jautāt

Fritchen: (izvelk no atvilktnes papīrus) Še ir norēķini.

Tu vēlies tos aplūkot?

Mebius: (lasa) „Gettrude Fritchen kundze... mēs pagodināsimies jums pazīpot... 30.000 markas...” -kauti, glaudies.

Tu zini, es tevi mīlu (lasa): „Par 5%... Ari es ilgojos pēc tava līdzdara, pēc uzticīgā tieva. pēc ostar, kurā paglābties ^{no} pēc dzīves vētrām.

Fritchen: (spiež roku uz sirds): Ak, Hugo...

Hebius: ļauj man izrunāt. Tava kapitāle nav liela. Tomēr mūsu mājas vajadzībām viņš ir pietiekoši liels. Tur pievienojās vēl īre naudas. Man ir daudz darīšanu ārpus mājas. Man ir jāceļo, jāapmeklē klienti. Man ir daudz darba. Mēs tikimies reti.

Nitohen: Vai tu savu uzņēmumu nevari pārcelt uz pilsētu?

Hebius: Tas maksā naudu.

Nitohen: Manai laimei nekas nav par dārgu.

Hebius: Laiki ir grūti.

Nitohen: Cik tad būtu nepieciešams, Hugo?

Hebius: Man būtu jāņemakā 10.000 markas.

Nitohen: Tēviete mīla ir uz visu ko spējīga.

Hebius: Ņemot vērā atkāpšanos....

Nitohen: Es lāpu tava zēns, šuju ^{tev} šavīš kreklus...

Hebius: Teiksim tā: 12.000 markas pavienam.

Nitohen: Man ir vēl sešas maza nelaika apakšbikses. Viņas var tev noderēt.

Hebius: Pusē būtu jāņemakā tūlīt.

Nitohen: Bet, Hugo, viņas jau es esmu smakātes. Manas vīrs viņas tikai vienu reizi apvilka.

Hebius: Lai velns viņas parauj! Es domāju savu veikalu.

Nitohen: No tā es nekā neaprotu. Ī-ta mīla nepazīst robežu.

Mebius: Višlabāk tu man varētu izniegt pilnvaru.

Ņitohen: Jā! Dievs man piešķir vēl vienu laulību, tad te
es esmu.

Mebius: Dieva vārdā! (Ņitohen krīt viņa apkampienos).

Mebius: Man paliek par karstu. Vai nevarētu atvērt logu?

Ņitohen: (atver logu un uzdedzina uguni). Vai tu paliksi
uz vakariņām, mīlulīti?

Mebius: Kas tad tev būtu dārgā?

Ņitohen: Kartupeļu pudīņš. Man ir vēl drusku teļa gaļa
no vakardienas. Jeb vaj tu vēlies salatu?

Mebius: Dienzēl man vēl jāapmeklē kāds klients. Kas attie-
cāks uz pilnvaru, tad rīt aiziešim pie notara.

Ņitohen: Un kas būs ar uzaukšanu?

Mebius: Es domāju, mēs laulāsimies gada beigās.

Ņitohen: Tiklīdz tas būs iespējams.

Mebius: Es tikko varu to pagaidīt.

Ņitohen: Cik skaisti ir šādā vakarā pie lampas. Ārā
ziedkokļi...

Mebius: Maržo pēc sīplīša...

Ņitohen: Nevijus dvēsele tiecās augstākā sferā. Kā ta-
ču teica tas dzejnieks? „Mana laime - mīļa māja.” Zi-
ni ko, man ienāca prātā, tā klaviers varētu likt, tur

pie pretejās sienas. Kapi mēs iznesīsim koridorā.

Mebius: Ja telpas atļaus.

Nitche: Man ir mērs. (Vipa atver atvilktni). Še vīps ir!

Mebius: Apakšbikses. (Vipa tās izklāj)

Mebius: Trūde, ļauj mirušiem duvēt. Bez tam vīps ir man par platu.

Nitche: Varētu jau vīpas iešūt... (vāc špakstēt)

Mebius: Kas tev notika?

Nitche: Mani pārņēma atmiņas....

Mebius: Nelaiķim ir bijis labs apmērs.

Nitche: Vīps bij arī labs cilvēks.

Mebius: Turēsim vīpa godā. Apmierinies. Atceries dzejnieka vārdus: „ Uz vecām drupām jauna dzīve zels!”

Nitche: Es vīpā iekaitīšu naftalīnu. (Vipa tās saloka)
(zvan)

Mebius: Apdomejums?

Nitche: Jankes kundze teicās vēl uznākt.

Mebius: Bet Dieva dēļ, tikai bez špoliem!

Nitche: (iziet laukā un tūlīt atgriežas) Bij tikai laikraksti. (Uzliek brilles un lasa).

Mebius: Ko tad tu tur lasi?

Nitche: Precības sludinājums.

Mebius: Palasi taču priekšā.

Nitchen: „Ziemas „vētku vēlejam”

Mebius: Tagad va-ara- vidū?

Nitchen: „Akademijs bez īpašuma...”

Mebius: Tas mūs neinteresē.

Nitchen: Jauna meitene, no labas ģimenes, bagāta un neat-
karīga, meklē kunga precības nolūkā...”

Mebius: Dod šurpu! (Papem avizi un lapa) „... kunga spēka
gads, kurš apzinās, kā sievietei nav garlaicīgs. piedāvā-
jamu līdz ar ģimēni un dzīves aprakstu pieūtīt ekspedi-
cijā zem: „Pie lietas” klusu ciešana - gods lieta.” (papem
cepuri - pieņē un iet).

Nitchen: (vīpam pakaļ noskatīdamās) Nē, tā kaut kas!

III ains.

Mebiusa birojs. Ģar vienām plaukti ar aktīm, -kapji,
konver-ācijas lek-īton. Kabineta iespaid. Ra-per-
maze kuprains vīripi, -ēž pie vē-tuļu kaudzes; -kiro
ieraksta grāmatā un soliek. Ienāk Mebiuss, ie-lēdz mē-
teli un cepuri -kapī.)

Mebius: Iepēmumi?

Ra-per: Vidēji.

Mebius: Mak-ājumi?

Ra-per: Apmierino-i.

Mebius: Koats?

Ra-per: (atver galveno grāmatu) 12.123 marka 50. peļper.

Jauns "smoking" nodrošināt.

Mebius: (izņem no "kapja" smokingu un rāda to) Vecais top nelietojam.

Rasper: (ar piezīnju grāmatīpu rokā) pulksten 3. Jūs ir "atikšanās". Ar Dora Mende.

Mebius: Es neesu lieta kurā. Pa-niedzāt man akti.

Rasper: (Uzkāpj uz margām)

Mebius: Zem "M" ?

Rasper: Nē. Zem "V" "Vi-pārējais"

Mebius: Kā tā zem "Vi-pārējais"?

Rasper: Nav diezin cik vilinošs priekšlikums. (Lava stāvēdam uz treliņiem): "Dora Mende, 42. gadu veca, protestante, veļa veikala īpašniece, īpašuma vērtība 50.000 markas, tiek me uz grūtirdību, pārdzīvojuši jaunības mīlestību, bijuši divi rakari, labā kāja šliba..."

Mebius: Es atceros.

Rasper: "... līdz šim dāvājusi 12. zīda virskreklu, 6fraka kreklu, vienu pidžamu."

Mebius: "E smoking" nodrošināt. Nosūtāt viņai rēķinu.

Rasper: pulksten 9. vakarā "atikšanās" ar Viktorini Nesel, pie "Kapitola" kreitā blakus ieejai. Zem "N". (Lava) "Aimniecības vadītāja pie vecpuķa. Gadu piederēt veca. Apgalvo, kā esot vēl nevainīga. pretējais nav pie-

rādīt. Maksa septiņās markās mēnešī.

Mebiusa: "Āda rīkuma dēļ, jū dzemat mani uz kino?"

Harpera: Vecs postenis.

Mebiusa: Es jau zinu. Brīva divas reizes mēnešī.

Harpera: Jū ieradī-attie, kā vilciena pavadītājs.

Mebiusa: Konts tāks dzēts. Atne-at kore-pendenci.

Harpera: Viens A., romiešu divi. (Vipē izvelk vē-tuļu kār-totāju).

Mebiusa: Kāpjat zemē no margām. Vē-tuļu paraugu!

Harpera: (izņem vienu vē-tuli, lasa): Ienākumi 7. augustā
"g. ... īrenīgi mīļotais! Man kuģis aizgāja gulēt, bet es
vēl vēžu virtuvē nosodā. Ar lielām ilgām domāju par tevi,
labais draugs, zina taču, kā mēs drīz pierēsim vien-
otram uz vienu mūžu. Šodien nosūtīju tev solīto un ceru,
kā veļojotājs dod labus rezultātus un tava ve-
elība drīz būs pilnīgi atgūta..."

Mebiusa: Mūsā atbilde?

Harpera: Četras lapaš puses, linaijēta ar ortografi-kām klū-
dām.

Mebiusa: Rakstāt tādā pat stilā (diktē, Harpera raksta uz
mašīnā): "Mīļotā Viktorine! Atkal iet gadis uz beigām
un mēs vēl neesam sava virdi atstājuši. Man ar kum-
jām tev jāpazīpo bēdīga vēsts. Mans ve-
elība ir kļuvusi

"Iktāka, es esmu stipri vājš uz kājām. Tadēļ nevaru tev šodien atīkt, ceru, kā drīzumā varēšu tev pazīpot ko priedīgāku, ar iznīgīem vīcīenīem un kūp-tīem palīeku tav..." Šī vecā katrā ziņā būs apģērbu-i savu zāļo kleitu. Pie aktīm!

Raspers: Vai jums ir atraitnes "nitobenes" pilnvara?

Mebius: Vakar vakarā es biju pie vīpa. Šī sieva ir nīksta, kā kartupeļu pudīņi. Vīpa apgalvo, kā tai esot 30.000

Raspers: Šī sieviete maldā. Vīpai ir hipotēka un bez tam vēl dzīvības apdrošinājums. (Izvelk no kabatas piezīmju grāmatiņu) Pēc manām domām vīpa kapitālā var tikt, mazākais uz četrdesmit tūkstošiem vērtēt.

Mebius: No kurienes jums tas zinams?

Raspers: Jūs aizmirstat, kā es desmit gadus strādāju, kā dedektīvs. Ja gadiem ilgi tieši atalgots par to, ka izoti vešu cilvēku privāto dzīvi, tad jau ir zinama prakse.

Mebius: Vai jūs domājat, kā es jūs šitādi būtu pieņēmis?

Raspers: Tas nozīmē, kā jums uz tādām lietām ir nags.

Mebius: Jūsu vīrdapzīpa arī laikiem nav gluži tīra?

Raspers: Vai tas ir drauds?

Mebius: Pēdējā laikā jūs esat drusku nervozs.

Raspers: Mēnešiem ilgi es neesmu šo caurumu at-tājis. Jūs

gribat, lai nevienam jūsu birojā netierodās. Vistuvis arī
še nav. Es pārtieku tikai no šķipņa un olām.

Mebius: Šis apstākļi vajadzēja būt jūsu interese. Ja
priekšniecība uzziņās jūsu uzturēšanās vietu, pēc tam
kad jūs gadiem XXX/ilgi tik lieliski esat kā i izmantoju-
ti...

Reipers: Mūsu interese sakrīt. Jeb vai jūsu ienākumi dibie
nā uz likumīgiem pamatiem?

Mebius: Ko jūs īsti gribat?

Reipers: Es nekā negribu.

Mebius: Tad viss ir kārtībā.

Reipers: Kas attiecā uz atraisnie nitobenes ienākumiem...

Mebius: Reipers, kāds nopietns vārds. Mēs ierākām ar mazu-
nu. Tagad pieprasījumi aug mums pāri galvām. Ja ļaudis
zinātu cik vievietēn bīstamā vecumā liela tiek me pēc
mīlas, ticat man, mums būtu bīstami liela konkurence. Pe-
telcoties jūsu tehniskām spējam birojs ir izvērties tik
spidoši. Registratūra, katalogi, grāmatvedība, viss no-
stādīts lieliski. Šajā vēstulju mapē ir vairāk, kā de-
mit tūkstoši mīlestības vēstulju, vi daudāko kategoriju.
Mūsu kopijas ir nevainojami uzglabātas. Mums ir ne-anak-
vājams materiāls. Es varētu rakstīt memoarus.

Harper: Tas tikai vēl trūkst.

Mebius: Man patīktu vienreiz viņu šo dokumentu zinātniski novērtēt. Pēc tā būtu neaprobežots pieprasījums. Vāc materiālu par vilcānu un klīst geto mīlas dzīves tēkām. Šo sievietu mīlas vēstules ir daudz interesantākas.

Harper: Jums īst par daudz labi, jū par daudz nopelnat.

Mebius: (dauza pret grīdu): es ķeršu pēc kokain glauzītes, jū, Harper, es trādāju, kā zirgs, krienu uz tūkstot vatikānām, stundām ilgi diktēju vēstules, nemitoši mainu savu garderobi, kādreiz nešu vēl lielākus apurus. par to esmu ir noteikti ienākumi. sievietes to labi saņēma. Bet laiks - aiziet. Man jātaupa savi spēki. Ar vārdu sakot īst runa par manas mīlas izturību.

Harper: Par to jums tiek saņēmts.

Mebius: Jums ir labi. Jū ēdāt savu krēslā, un ēdat olas ar šķiņķi.

Harper: Vaj jū domājat, kā tas ir joks?

Mebius: Mums jāgroza sava metode. sievietes zem 100.000 mani vair neinteresē.

Harper: Mēs varētu uzņemumu pārdot.

Mebius: Mē. Šī kolekcija paliks manā īpašumā.

Harper: Kas jums no tā tiks?

Mebius: Šis materiāls ir tik interesants un īpatnējs.

Universitāte plūksies ap to.

Harper: Komiska tedomāba!

Mebius: Jūs nav nekāda saprašana par laiku vēsturi.

Jūs sapnis ir tājapa Kanadā. Viena jūsu būv. p. esmu
tik daudz ieviestēm deviņi nolikumu vīpa precēt. vien-
reiz es to varētu izpildīt.

Harper: Vienai tik daudz nauda nemaz nav.

Mebius: Laikam tomēr ir. Lasat. (Nomet vīpam avīzi).

Harper: „Jauna meitene, no laba ģimenes, bagāta un ne-
atkarīga...”

Mebius: Ko jūs uz tam sēkat?

Harper: Vīpīns vajadzētu to ģimeni pazīt.

Mebius: Priekš tāda specialista, kā jūs tas būtu sīkums.

Harper: Ja jūs izdotos caur šo precību iekļūt industri-
jā, mana līdzdalība jums ir zināma.

Mebius: 10% un braucienā otrā klasē. Šī meitene neap-
šaubami ir ekcentriks. Pilsonišķi tāvokļi šo ir iz-
lēgti. Man jāpēlē ievēribe cienīga loma. kaut kas
uzkrītošs.

Harper: Tapat cionists.

Mebius: Izpricās ceļotajam nebūtu slikti.

Raspers: (=mejās)

Mebius: Ko jūs meitatiet?

Raspers: Kas to būtu domājiet, kā no mūsuniecīgā nā -
jokļa izaug tāda grandioza celtnē.

Mebius: Uzmeklējat labāk piemērotu pavaulē daļu. Azija
ir par parastu. Amerika nav pietiekoši romantiķa. Afrika.

Raspers: Afrika ir modē.

Mebius: Kā jums patīk anšibara?

Raspers: Brīnišķīgi!

Mebius: Es būšu anšibarā tīgerus un zilpus medījis.

Raspers: Afrikā nav tīgeru.

Mebius: Kādēļ nav?

Raspers: Tas katram bērnam zinams.

Mebius: Vai jūs zināt kur anšibara atrodamā?

Raspers: Man nav ne jausmas.

Mebius: Paķatāties konverzācijas leksikonā.

Raspers: (uzķir leksikonu un lasa). „anšibara sala, zio -
meļos nepieejama, dienvidos bagāta oļtēm, angļiģa, bagā -
tīgi apūdeņota. Izejvielas - kokspalms, krusnagliņš,
pipari, cukursiedrs.”

Raspers: „No 16. gadu sākuma anšibara sem portugāļiem,
17. gadu sākumā iekarota no Imen Markats...”

Mebius: No kā?

Rasper: I-nozīmē Izidoru, M. - nozīmē Moricu.

Mebius: Beidziet reiz signalizēt.

Rasper: Ieradun.

Mebius: Esmu orientējies. -impatiskā nāgertauta izglāb mani no afera. Es esmu pavadījis nakti zem tropiskām doberīm, tukneša nozīmē pie ugunsкура. Visapkārt klušums, tikai koka palmas šalko un cukurniedru zūso.

Rasper: Biekatie tetovētie. Pie mežonīgām tautām, tas ir parasts.

Mebius: Paūtat man nepieciešamos rekvizitus: ieroču, tropu cepuri, ādas zābaku. Tāda izkatā es gribu nofotografēties. Piedzīvojumi -ajaukti ar juocē-āda -maržu uzvarē katra seitenes virdi. Atverā jauna parauls.

Rasper: Jums jāpārgērbjās.

Mebius: Beidzot mērķi, vilinošs izdevums.

Rasper: Pulketens trijos, jums ir -atikāšanās.

Mebius: Lietišķība, kuras degpunktā ir romantika.

Rasper: Pulketens jau puetris.

Mebius: (turpina pārgērbties): Kā es uz-tāšos?

Rasper: Kā kungs no labākām aprindām. Uzvalks 5., apkakle-7., (Atver -kapi un izņem vajadzīgās lietas.)

Hebiuss: Harper, taisāt uzmetumu, vārtādat manu dzīves
gājumu. Patē par sevi saprotams, es esmu cēlie no naba-
dzīgiem vecākiem, mana māte bijusi dižciltīga. Patē sa-
vien spēkiem esmu uztrādājies. Jūs jau zināt. Īpašumi
karā zaudēti....

Harper: Gluži, kā nodokļu inspektoram le-niegtā ziņā.

Hebiuss: Tagad atrodāt pāreju - to es atstāju jums ziņā, es
uzticos jums spējām... Dzintene mani vairā neapmierina,
kādā dienā es varēju atte...

Harper: Papemāt tīru kabatas laktiņu.

Hebiuss: Un pārpeldu okeanu....

Harper: Ēs ir cimdi.

Hebiuss: .... tieku izmests svešā krastā....

Harper: Ēs monoklis.

Hebiuss: Tad tieku ievīlinātē slazdā... ielenktē no nēge-
riem... Es nolāpīnu! Apkalklīte man ir par āuru.

Harper: ---- jums draud nāve pēdejā acunirklī...

Hebiuss: Poga istrūka! (No-viež, apkalklīti). Nopērkat man
beidzot pieklājīgu apkakli!

Harper: Kas jūs izglābj no nāves?

Hebiuss: Man viss Afrika ceļojums samaitāts. (Pabeidz sa-

vu tualeti. Raipers atne spirta kēpi, aizdedzina, "it ola
uz pannas").

Hebiuss: Ko jūs tur darāt?

Raipers: Pagatavoju olu kulteni

Hebiuss: Dieva dēļ!

Raipers: Izpriešas ceļojums ir nogurdinošs. (nod vīpam pan-
nu rokā un piepiež ēst).

Hebiuss: (ēd stāvēdam, mētelī un cepurē) Lai velns pa-
rauj jūsu olu kulteni!

Raipers: "tiprināties! Lietas labā!

4. a i n a .

(Komparu mājā. Aline raksta uz rakstammašīnas vēstuli, tad
valoka un aizbāž aiz dekolētē. Ienāk Harrijs tieņša uz-
valkāy.

Harrijs: Klauvātis, Aline! Ko dara jūsu vēstuli maipa!

Aline: Kādēļ jūs man to pravat?

Harrijs: Es vēleto zināt, ko jums vīrieši raksta.

Aline: Nekādi vīrieši. Ir tikai viens. Un tas nav tāds kā
citi.

Harrijs: Kāds tad vīpš ir?

Aline: Tas ir mans no-lēpums.

Harrijs: Jūs padarat mani zipkārīgu. Kāds tad vīpš izke-
tā?

Aline: To es nezinu.

Harrijs: Kā Jū to nezinat?

Aline: Katru svētdienu mēs rakstam vienu otram.

Harrijs: Un ne-arietātis?

Aline: Nēkad.

Harrijs: Savādi. Man ir uzkritis, Jū esat ļoti kaļote,

Aline.

Aline: Es esmu jau tri mēnešus šē.

Harrijs: Katri vīrieti Jū iemīlētu, bet Jū mīlat kādu nepazīstamo.

Aline: Vīrs raksta tik postieki.

Harrijs: Viena cienību!

Aline: No darba vien nevar dzīvot. Ari mēs gribam reiz
pīlēt.

Harrijs: Ko Jū rakst (velk Alini sev klēpī).

Aline: Mē taču. Kādē var nākt.

Harrijs: Jū esat epburōša.

Aline: Tā kungi vienmēr raka.

Harrijs: Es to raku ar izjūtu (skūpta Alini ilgi un iz-
teikmīgi. Durvīs parādās kompara kundze).

Kompara k.: Es gribētu kaut es nekā nebūtu redzējusi.

Harrijs: (palaiž Alini vajā) Es arī, mamā!

Kompara k.: Aline, es gribētu Jū lūgt savas vēstules ne-
rakstīt. mana zelona. Tagad ejat. Es gaidu vīri. (Ali-
ne prom).

Harrijs: Mama, vaj tu nevarēji piekļaut?

Kompara k.: Savā personīgā mājā?

Harrijs: To dara katrā ģimenē.

us lab as aug
us vidu

Arīdu - 32 - priekšā

Kompasa k.: No kura laika tev patīk kalponēt?

Harrījs: Es meklēju pēc cilvēka. Lia ar savu sludinājumu ir mani aizdedzinājusi.

Kompasa k.: Jūs mani iedzīvat kapā.

Harrījs: Gluži otrādi. Mēs tevi padarīsim jaunsāku. kur ir

Lia?

Kompasa k.: Vīpa never no vēstulēm vairā glābties. Es tev gribēju kaut ko lūgt Harrīj.

Harrījs: Tu zini, es esmu pērkams, esamā.

Kompasa k.: Es esmu Lia dēļ lielā rūpēs. Iti nelaimīgais plāns. Es neparedzu neko labu.

Harrījs: Kas tavā vīrdī slepjās, mamā?

Kompasa k.: Es biju pie kāda defektīva.

Harrījs: Tu joko.

Kompasa k.: Tas kungs var kuru katru acumirkli ierašties. Vai tu varētu piedalīties mūsu varunā?

Harrījs: Lai notiek. (Izvelk no kabatas konvertu) esam.

Kompasa k.: Kas tas ir?

Harrījs: Brēbnieka rēķins. Mūsu ģimene gods ir likts uz spēli.

Aline: (pietolo) Vīrenieks šmettau kungs.

Kompasa k.: Lūdzu.

šmettau: (ienākot) Oienītā kundze. (skūpsta roku pret Harrīju): Jūs dēls kungs?

Harrijs: Pareizi minēt. Kāds arī šis kate.

Mettaus: Man ir piedzīvojumi.

Komparsa k.: Jūs redzat mani nelaimīgu māti.

Harrijs: Apņemies, ^{kat} mana.

Mettaus: Cieņtā kundze var būt bez rūpēm. Es esmu lai-
di apgrozībā visu līdzekļu.

Komparsa k.: Ko devuši jūs novērojumi?

Mettaus: Jūs meita apņem milzuma vēstuli.

Harrijs: Neiespējami! Kā jūs to uzzinājat?

Mettaus: Divi no maniem ļaudīm uzmana katru jauna dā-
mas soli. Līdz šim vēl nekas neatļauts nav noticis.

Harrijs: Vaj jūs bijāt virsnieks?

Mettaus: Pat par sevi aprotas.

Harrijs: Vaj jūs esat psihologs.

Mettaus: Es sastāvēju kriminālpolicijas dienestā.

Harrijs: Tad es varu būt apmierināts.

Komparsa k.: Mettau kungs jūs esat gods vīrs. Es palaujos
uz jūsu klusniešanu.

Mettaus: (uzklekdam) Klusniešana goda lieta.

Komparsa k.: Paliekat ēžot. Es gribu rūpēties lai mana
meita nenokļūst krāpnieka rokās. Man vīrs lielāko daļu
laika pavada ceļojumos. Viņa stabilitāte gulstā uz mani.

Harrījs: Dū'u mānā!

Kompāra k.: Manai meitai bū' patikšānā'. Kē'katotie' uz vīpa' pat-tāvību vīpa ir vēl tīrais bērns. Kad es iedo-mājos, kā ir sieviešu tirgotāji.

Harrījs: Mams, tā' bija „tā' bija trī'desmit gadu” kara laikā.

Kompāra k.: Es esmu veclaiku māte. Es neļaujos ev nekā iestāstīt. Vī' mū'u ar moderniem atradumiem vēltītais laiks, arī nedara mū' laimīgu.

Āmettaus: Zelta vārdi!

Harrījs: Kas jū' pamudināja cēlo vir'nieke karjera pārmai-nīt pret dedektīva no'aukumu?

Āmettaus: Var vairāk nopelnīt.

Harrījs: Kādē' patiešig' izteiciens! (Piež vīpam roku).

Āmettaus: Ē' es man ir atļauts izteikt savu' novērojumu.

Joti bēdīga ziņa.

Kompāra k.: Runājat!

Āmettaus: Mani reklējumi mani noveda pie pār'teidzošiem rezultātiem.

Harrījs: Kādā' veidā?

Āmettaus: Kompāra kungas ir pilnākā. (Kompāra kundze ie - klīdzer). *Angļu un turpat*

Harrījs: Tāvat. Ē' im uzdevumam jū' netikāt aicināti.

Āmettaus: Pēc priekšlikuma pazīpot....

Harrijs: Jū esat gājuši par tālu.

Mettaus: Tūkstoškārt. Lūdzu mani atvainot.

Harrijs: Tēva mīla dzīve nav iekaitīta jūsu honoratā. Vē-
te ir lepna uz savu laulāto draugu. Vīpa spēki pieder tē-
vijai.

Mettaus: Kāds cilvēks!

Harrijs: Pateicos.

Kompāna k.: Mettau kungs izdarat savu novērojumu pēc
iespējas neuzkrītoši. Ja mana meita šādā ceļā atrastu sa-
vu laimi, nevienam nepriecātos, vairāk kā es. Tomēr, es
to apšaubu.

Mettaus: Gluži mana doma.

Kompāna k.: Nepieciešamība gadījumā pazīpojat man tūlīt.
Es gribu nekavējotī iejaukties.

Mettaus: Es atradīšos marga postenī. Es pārņemšu šo lie-
tu pat.

Kompāna k.: Vi vairāk atgāsties no tam, lai lieta nen-
kļūst laikkratoš.

Mettaus: Kamēr Kompāna kungam pieder akciju vairums.

Harrijs: Mēs apņemties.

Mettaus: Cienītā kundze, es esju. (Prom)

Harrijs: Ko tu teiksi tēvam?

Kompāna k.: Nekas netiksi man sistaupīts.

Harrijs: Vai bez bailēm, mana, es pazīstu šo meiteni.

ut lalis pa pr

Tēvs ir labā rokā.

Kompara k.: Vaj jū vii e-at pret mani "azvērējušie"?

Jū mani izdzī-at no mājas. *pram labā*

Harrijs: Šj klosterī, mazāi.

5. a i n a .

-ole- parkā. attāla muzika. pēc-laicīga uz nāk Lia no labā, Mebiuss no kreisā pusē.

Mebius: Atvainojiet, vaj e- nezaldo?

Lia: Otrdien pēc pusdiens.

Mebius: Otrai "āncelip" pa kreisi no muzikas paviljons?

Lia: Pulksten piecos.

Mebius: "askan. Kums ir laimējie ar laiku.

Lia: K- iedomājos jū vecāku.

Mebius: Jū jūtaties vīlusies?

Lia: K- bīstos, būs lietas.

Mebius: Barometra ceļā.

Lia: Vaj mē vēl ilgi runā-tis par laiku?

Mebius: Jums ta-nība. Pie lietas ! (ap-ē-tā uz sola).

Lia: Vaj ziniet, man bija briesmīgi bailes no jums.

Mebius: Kā tā?

Lia: K- vēl nekad neesmu ar vīrieti vienatnē "atikušies"...

un vēl tik "varīgā lietā. Un bez tam e- domāju, jū ve-

di-iet "aitē līdz tīgeri.

Mebius: Š? Tīgeri?

Lia: Jū taču nākat no Afrikas?

Mebius: Afrikā nemaz nav tīgeru.

Lia: Paldies Dievam.

Mebius: Ari es no sākuma domāju, ka tur bū-ve-ela ma-
nažerija. Bieži vien cilvēkiem ir maldīgi uzskats par
vešām zemēm. Kad nonāk, tur viss izskatās citādi.

Lia: Tad jau nemaz nav vērts ceļot.

Mebius: O, tomēr.

Lia: Pastāstiet man kautko.

Mebius: Ar ko lai es iepazīšu?

Lia: Kadī tur ir vīrieši?

Mebius: O, ļoti mīļi, dažreiz arī nepatīkami. Gluži kā
pie mums.

Lia: Bet sievietes?

Mebius: Vaj jū atļautat man vienu jautājumu?

Lia: Lūdzu!

Mebius: Cik vecs jūs esat?

Lia: Devīppadsmit gadus.

Mebius: Afrikā jū jau būtu vecmāsiņa. Tur sievietes pre-
cā ļoti agri.

Lia: He, vaj tiešām?

Mebius: Tik tiešām, kā es šo sēdu.

Lia: Vaj jums bija daudz piedzīvojumu?

Mebius: Es esmu ansibaru izklejojis krustān šķēr-āp, me-
dijie zilopus, ķērie mērkakus, kāviē ar nēģeriem, vien-
reiz pat piedalījies lielā ūdens cīņā.

Lia: pie Kingani?

Mebius: Kur?

Lia: Mā domāju lielo upi.

Mebius: Ak tā, jū-u zināšanas ir lieliskas.

Lia: Mā zina visu sapībaru no galvas.

Mebius: Neiespējami.

Lia: Tomēr! No konverzācijas leksikoja. Mā esmu ātri informējusi.

Mebius: Klausieties, jū-u man patīkat.

Lia: Mā nokļūtu pie lietas saknes.

Mebius: Vaj jums nepatīkot braukt uz Afriku?

Lia: Vienai pašai?

Mebius: Par to vēl varētu būt runa. (paūze).

Lia: Vaj jums neliekās savādi, kā mēs šē ēžam?

Mebius: Mā esmu piedzīvojis vēl savādāka lietas.

Lia: Nāks laiks kad laulības tiks noslēgtas tikai šādā veidā.

Mebius: Jū-u gadot tā ir ievēribe cienīga uzskats.

Lia: Par to man jāpateicās tēvam. Modernie laiki radījuši jaunu tipu. Tēvs vajā gadījumā sacītu: viss ir nepieciešamība jautājums.

Mebius: Jū-u tēvam jābūt genijam.

Lia: Mācieties viņu pazīt. Mā tikai bilstos, ka jū-u tam liksties romantiskā.

Mebius: Nesakāt visu.

Lia: Šajos laikos vairs nemedī zilopus.

Mebius: Tomēr man šim apētālim jāpateicās par mūsu pazīšanu.

Lia: Par laimi jums ir arī vēl citas īpašības.

Mebius: Jautājums par to vēl nav izšķirts. Tomēr vienā ziņā, mūsu uzskati patriciņoši ir ārkas.

Lia: Kādas tad ir citas īpašības?

Mebius: Par to labāk klausīsim. Jūs esat pirmā īpašība ar aprātu, kuru es sastopu.

Lia: Tad jums nav laimējies.

Mebius: Ja, starp citu. (Pauze).

Lia: Vaj jūs negribētu, ko jauku man sacīt?

Mebius: Ar lielāko prieku.

Lia: Es esmu stingri nolēmusi jūs iemīlēt. Neliekat man vilties.

Mebius: Vaj šī apņemšanās ir negrozama?

Lia: Negrozama jau tādēļ vien, lai kaitinātu māti.

Mebius: Tāpaties sev priekšā: kādu nekliedzēju dzungļos, pār mani dienvidu debesīs, visapkārt klausot, dzirdami tikai mērkaku melancholiskie kliegzieni...

Lia: Liekat mani mierā ar saviem mērkakiem. Es prāvu no jums ko citu; kaut ko tādu, ko nepēj katra vīrietis. Atru apņemšanos. Vaj jūs aprotat ko es domāju?

Mebius: Ne.

Lia: Jūs esat piedzīvojumu meklētājs. Man Dievs, taču ko es domāju nemaz nav tik grūti... vīrieši, kurus es

pazītu vienmēr ir vienādi. Es jau iepriekš zinu ko viņi domā, ko viņi sacīs un ko darīs. Par jums es neesmu droša. Es gribētu vienreiz paraulē negarlaikoties.

Mebius: Ko es lai jums stāstu?

Lia: Vienalga ko. Mani dēļ kaut melojat.

~~Mebius:~~ Mebius: Melot? Par kādu cenu?

Lia: Par kādu cenu? Mani saci Lia kompas.

Mebius: Tas ir daudz vairāk, nekā es sagaidīju.

Lia: Varbūt tagad jums nāks kas prātā?

Mebius: Es meklēju pēc vārdiem.

Lia: Jūs taču bijāt Afrikā. Ko jūs tur darījāt?

Mebius: Ko darīju?

Lia: Lai gvi izputinātu?

Mebius: Es esmu pa labi un pa kreisi.

Lia: Tas es ir aizliegts.

Mebius: Jūs piepiežat mani uz galejībām. (-kūpeta vipu).

Lia: Beidzot!

Mebius: To jums vajadzēja sacīt tūlīt.

Lia: Man? Jūs aizmirstat kas es esmu.

Mebius: O, nē, man ir ļoti laba atmiņa.

Lia: Es esmu vienmēr vēlejušies, kaut mani kāds zveru kenipē kūpētītu.

Mebius: Lūdzul (-kūpeta vipu vēlreiz. Tajā laikā nāk metāls ar avizi rokā, apstāšanās uz sola un "āk laīt").

Mebius: Vaj jū nevarētu savu avizi kur citur lasīt?

Mettau: Tie ir publiskas sola.

Mebius: Bet intima sabiedrība.

Mettau: Kā valsts pilsonim, man ir tiešība ē-ties uz kura katra sola.

Mebius: Tā nav sociāla, bet gan estētiska problēma. Jūmu klātbūtne man ir nepatīkama..

Mettau: Vaj lai es to uzskatu kā apvainojumu?

Mebius: To es gribētu cerēt.

Mettau: Jū novelkat konsekvence?

Mebius: Ar lielāko prieku. (abi novelk vārkus un sagatavoja boksum).

Lia: Mierā kungi. Es vēl nekad neesmu boksum oļņu tik tuvu redzējusi. Ložā jā-ēz tik tālu. Vai jū nebūtu tik laipni ātrāk ieiekt, iekam es došu zīmi? (uzkāpj uz sola).

Mebius: Cik ripkum?

Lia: Trīs. Uzvarētājam pašam.

Mettau: (Izvelk vilpi no kabatas un niesz to Lijai):
Kāt tik laipna trīs reizes vilpt. pie trešā vilpiena ieiekt.

Lia: Pie knock-outa es kaitīšu līdz deimīt.

Mebius: Gatavi?

Mettau: Gatavi. (Lia vilpj, viipi ieņem vieta).

Mebius: Viena acunirkli! Ja gadījumā ar jums kā notiek, kur lai lieku jūs aprakt?

Mettaus: Es esmu pret nelaimē gadījumiem apdrošināt.

/Lia svilpļ otru reizi. Vipi stāv viņa pret otru cilpar šotavībā. Tajā brīdī atskan maršmūzika. Kad Lia svilpļ trešo reizi parādās policists).

Policists: Ko jūs šē darat? Kā šē notiek? Kā šē svilpļ?

Mebius: Mē cīnāmies idejā dēļ.

Policists: Uzmeklējat sev citu vietu.

Mebius: Par vietu jau arī iet runa.

Policists: Uz priekšu. Nākat līdz!

Lia: Žēl. Es biju tik uztraukta. (Policistam) Vaj jūs nevarat atnākt pēc desmit minūtēm?

Policists: Ko jūs sev atļaujatis? Kā jūs i-ti esat?

Lia: Es esmu Lui Kompasa meita.

Policists: Lui Kompasa? (Kareiviskā pozā): Jūsu rīcībā.

Un kas ir šis kungs?

Lia: Mans līgavainis.

Policists: (ļoti pieklājīgi) Lūdzu, mans kungs, vaj jūs neapvilksat savu vārku? Paliek vārs. (Palīdz viņam apvilkt vārku. Pret Mettau): Aiziet! Nākat līdz!

Mettaus: Kā tā, es?

Policists: Jūs traucējat publisku mieru.

Mettaus: Es aizliedzu jums šo toni.

policiests: Nekādas parakas. Ar jums šis process būs
īss. (Aizvelk vīpu ar varu).

Lia: Jūs izturējaties varonīgi. Jūs esat spējīgi cīnī-
ties šievietes dēļ. Tas man patīk.

Mebius: Tas ir Afrikā tikums.

Lia: Varbūt tomēr šādā braucienā atmaksājās?

Mebius: Man būtu jums kas jāpaskaidro.

Lia: To jūs jau darījat.

Mebius: Es likšu jums vilties. Man jāatgūst mūsu sadri-
nātā.

Lia: Kā, jūs negribat mani precēt?

Mebius: Nē.

Lia: Kadēļ tad jūs turp nācāt?

Mebius: To es arī gribētu zināt.

Lia: Vaj jums ir tropa kolera?

Mebius: Pavisam nē.

Lia: Tad paskaidrojiet.

Mebius: Tas nāksies grūti. Atstāsim to lābāk.

Lia: Es prāsu paskaidrojumu.

Mebius: Labi. Pieņemam, kā es būtu jūs iemīlējis.

Lia: Tas taču nav iemesls mani neprecēt.

Mebius: Varbūt tāpat.

Lia: Vaj nu es, jeb jūs esat traks.

Mebius: Varbūt mēs abi neesam pie pilna prāta.

Lia: Jū nedrīkstāt mani kompromitēt.

Mebius: Kā tad es jū kompromitēju?

Lia: Policistam visu dzirdēja.

Mebius: Policijai nevar piegriezt vērību.

Lia: Vispirms jū man atzīstaties mīlā un pēc tam jū mani atstājat. Varam jū nemaz nevest Afrikā bijuši?

Mebius: Tas vēl nebūtu tas jaunākais. Bet varbūt es neesmu nekāds izpriecā ceļotājs.

Lia: Mani dēļ jū varat būt kā jū gribat.

Mebius: Vai tā ir jū noptētība?

Lia: Vai jū domājat, kā citādi es būtu ievietojusi - ludinājumu. Idiots var visu atrast.

Mebius: Jū mani nepazīstat. Jū mani redzat pirmo reizi. Kādēļ jū man uzticaties?

Lia: Vai jū to neaprotat?

Mebius: Jeb vai viss bija tikai joks?

Lia: Jums nevienam vairs nevar palīdzēt.

Mebius: (pieceļās) Dzīvojat - veika. Es jums pateicos par šo stundu. Bet es gribētu jums dot padomu. Ievietojiet vairs precībā - ludinājumu. Es runāju no pieredzējumiem -

Lia: Pagaidiet! Ko lai es - aku - aviem vecākiem? Jū taču nevarat mani vienkārši atstāt - ežam. Tas tik ir - kat - notikums. (Vīpa - ak - reudāt).

Mebius: Es to daru jūsu interese. Lūdzu atļaujiet man
iet. (Araras laucidama) Pagaidiet mazākaļ, kamēr es no-
pūderejos. (Pūderejā).

Mebius: (rezignētā ēstā).

Lia: Jūs uzvešanās ir neciešama. Nu, ejat taču. Ko jūs
vēl gaidat?

Mebius: (piecējā).

Lia: "estatie".

Mebius: (atkal ēstā).

Lia: Dodiet man savu karti. Uzrakstiet adresi.

Mebius: To es nevaru.

Lia: Varbūt jūs esat precējies?

Mebius: Gluži otrādi.

Lia: Jeb vaj jūs neprotat rakstīt?

Mebius: "Tomēr".

Lia: Kas tad jums trūkst?

Mebius: Es neesmu tas, ko jūs meklējat. Es esmu gluži,
kas cits.

Lia: Varbūt jūs esat pēdējais cietumā?

Mebius: Vaj jūs turat mani par muļķi?

Lia: Tas var katram nākt priekšā. Uz priekšu! Rakstiet!
(Iespējams viņam zīmuli rokā).

Mebius: (raksta un dod viņai karti) Ko jūs darījat ar šo
karti?

Lia: Es jūs apmeklēšu.

Mebius: He! Tas nav iespējams. Manā birojs ir viļņielākā
nekārtība.

Lia: Gan jau es gādāšu par kārtību!

Mebius: Pēdējo reizi, es jūs lūdzu: aizsīrītat mūsu atik-
šanas. Jūs to nožēlojat!

Lia: Ja kompasi kādreiz ko iedomā, tad viņi to arī izved līdz galam. Tā tad... (niedz viņam roku).

Mebius: Kļūstiešana goda lieta?

Lia: Goda lieta! Uz redzēšanu rīt pulksten 8.

(Atzīst pretējo virzīšanos).

II. D a l a .

1. aina.

Mebius birojā. Harper strādā. Klab rakstammašīna. Mebius mēklīga uztrauktā stāvā.

Mebius: Ko jūs tur rakstāt?

Harper: -vētdienas korespondenci.

Mebius: Ak tā. (Pauze). Kas man nāk prātā. Vaj jūs paši -
stāt L ui kompasu?

Harper: Mēs korespondējam ar viņa kalponi. (niedz viņam vēstules).

Mebius: (atver un lasa): АХАХА. Aline. (šķirts vēstules).

Maitene raksta kaitētā vēstules.

Harper: (raksta uz mašīnas: "argi pacietīgi, argi līdz galam. Nāks diena kad mūsu dvēseles savienosies...")

Mebius: Kuru dvēseles?

Harper: Atraitne -nitoben kļūst nepacietīga. (Raksta. (pauze).

Mebius: Harper, vaj jūs kādreiz esat domājuši, kā odār jūtam?

Harper: Es gribētu, kā man būtu jūsu rūpes.

Mebius: Cik ir pulksten?

Raspere: Astoni.

Mebius: Man bū vieis.

Raspere: Vieis? Ē? Kas ar jums notiek?

Mebius: Kas to lai zin.

Raspere: Jūs slikti izskatāties. Jums vajadzētu vairāk
sāt.

Mebius: Atkāpjaties no manis ar savu panna. Es nevaru vi-
ps ne teraudzīt.

Raspere: Jūs kļūstat nestabils. (Zvana).

Mebius: Palūdzat kabinetā! Man ir svarīga saruna.

Raspere: Vaj jūs tiešam domājat atvērt?

Mebius: Es vēlotos būt nestraucēts. (Raspere pazūd) (At-
kal zvana. Mebius atver. Ienāk Lia vakara tualetē).

Lia: Tā tad šis jūsu birojs. Kur jūs patiešībā dzīvojat?

Mebius: Tas nav no jūsu.

Lia: Jūs redzat, es turēju vārdu. (Pauze). Vaj jūs man
nepiedāvājat krēslu?

Mebius: (noset vēstules pie zemes, atbrīvo krēslu, no-
vērta to ar kabatas lakatīpu) Atvainojiet. Apziemojumi
man ir tik reti.

Lia: (aplūkodama telpu) Jums ir liela apgrozība?

Mebius: To es tiešām varu sacīt.

Lia: Vaj jūs diktējat daudz vēstules?

Mebius: Patstāstīties. Priekš manis pietiekoši.

Lia: Kur ir jūsu prece?

Mebius: Ārpusē. Šis ir tikai veikalvedība.

Lia: Kur ir jūsu proce?

Mebius: Ārpusē, tie ir tikai veikālvēdība.

Lia: Gluži kā pie tēva.

Mebius: Zināma līdzība nav noliedzama.

Lia: Vaj jums ir labi raksti?

Mebius: Pateicos. Es esmu apmierināts.

Lia: Kas jums ir par uzpēšanu? Plastacijas?

Mebius: Nē. Man ir cita proce.

Lia: Varbūt tirdzniecība ar loņiem?

Mebius: Tā jau drīzāk.

Lia: Tie ir tik neērti sēdēt. (Apsēdās uz galdi, ļauj kā-
jām karāties). Dodat man cigaretīti pēc viena tā, kas no-
tīcis, jūs brīnāties par mani. Parasti tā nav mana me-
tode publicētā dārzā ļaut skūpītīties.

Mebius: Padevīgi lūdzu mani atbrīvot.

Lia: Vai lietai var būt kļūnīgas sekas.

Mebius: Kā tā?

Lia: Mē. tikām pārsteigti. Es nezina vaj tēvam labpatiku
pasakāt to aviānu klusciešana, kurā bū. nodomājot
to starpgadījumu izmantot.

Mebius: ļoti nepatīkami. Ko mē. tur varam darīt?

Lia: To prasa es jums!

Mebius: Es esmu jūsu parakaidrojuma parādā. Mēs gribējam
saprāties uz noteiktiem nosacījumiem: modernai laulībai
jābūt celtai uz materialiem pamatiem. Jūta tiek izlōg-
ta. Ja esmu pareizi sapratis, tad bij jūsu sludinājuma
naturā. (Lia piekrītoši pazāj). Jūs esat manī vīlušies.
Es vairā reizes esat ar lietišķām acīm... otrkārt: laulība
ir līgums. Bet mana un jūsu tēva intrese ir viena
otrai pretstatā. Es esmu citā nozarē.

Lia: Jūs vērtējat tēvu par zemu. Vīram ir māksla visatēž-
gītākos uzņēmumos izprast.

Mebius: To es nedomāju.

Lia: Mūsu uzņēmums iet pāri visai pasaulei. Mēs varam ka-
tru nozari lietot.

Mebius: Mēs zaudējam l-to pabalstus. Caur manu vainu jūs
esat nonākuši neapkaucamā situācijā. Ko es tur varu da-
rīt?

Lia: Pieņemiet mani vietā...

Mebius: Na, ko?

Lia: Kā sekretari, telefoniisti, stenotipiisti - kā jūs vē-
laties.

Mebius: Masā uzņēmumā?

Lia: Es esmu tirgotāja meita. Par manu šūpuli stāvēja
sakaravārds: „Viespirms - veikals”. Ar šo pamata noteiku-
mu es esmu rēķinājušies. Man precība plāns bij spekulā-

oija. - Tā spekulācija man nav izdevusies. Es velku konsekvences.

Mebius: Ko tas nozīmē?

Lia: Es reklāmu nodarbošanos. Ko lai es mājā daru? Es kļūšu pat-tāvīga un neprecēšos.

Mebius: Jums ir drošs?

Lia: Vaj jū domājat, kā es varu tikai cigaretes smēyēt? Jū maldāties! (Uzlec un apstājas Raspera vietā) Iesāktā vēstule? Diktējiet! Es rakstīšu. Es gribu jums rādīt ko es varu.

Mebius: Es nešaubos par jūsu dāvāšām, bet šim po-tenim, jū esat pilnīgi nederīga.

Lia: Es ies-trādāšos. Atļaujiet man to. (Pārle-va vēstuli) Mīlestības vēstule? (Izrauj to no mašīnas) Ko atur šis akts?

Mebius: Vēstules.

Lia: Veikala vēstules?

Mebius: Mīlestības vēstules.

Lia: Ko?!

Mebius: Man veikala ir vienīgais šādā veidā. Es tirgoju ar jūsu.

Lia: Vaj jū esat misionars?

Mebius: Nē. Es organizēju jaunu pieprasījumu. Tiekami

pēc mīlas, es sastādīju uz formāli-techniskiem pamatiem.

Lia: Kādu tiekšai?

Mebius: Vaj jū kādreiz esat ieskatījusies to virdi, kuri svētvakaros vienā ēd savā istabā. Ko dara šie naba-
ga velni šajā gadu simtenī, kurā trūkst apmierinājuma?
Par ko lai viņi priecājas? Pēc kā lai viņi tiecās? Priekš
kā lai viņi dzīvo?

Redzat - tad nāku es. Lauju augst viņu apņem. Lauju
uzliekot tai pēdējai pozīcijai paliekai, ko šie mašīnu
laikmetā vēl viņos pataupīji. Es neredzēšat, mīļākais,
varonīgais vēstula rakstītājs, šajā laikmetā, kurā neat-
liek vairā laika vēstula rakstīšanai.

Lia: Jūs rakstāt mīlestības vēstules par naudu?

Mebius: Es kalkuleju, kā katri tirgotājs. Arī mīlai va-
jadzīgs ir savs mērs. Vīrieši var paši sev palīdzēt. Bet
 sievietes? - Ko nozīmē mīlestības vēstule priekš viņas!
Mūžīgā saistīšana! Pus dzīves! Ticība - fantazija - svēt-
laimība.

Lia: Es esmu bez valoda. Tik liela māksle ir sievietes.

Mebius: Vaj jū to varat iedomāties?

Lia: Bet Dieva dēļ, cik tad jums ir sievu?

Mebius: Tas ir grūti pasācīt. Es jums varu dot noteiktus
datus..

Lia: Es pateicos!

Mebius: Tur es esmu rekords "sāniedzis". Tas ir pakalpojums.

Lia: Tiesas priekšā vai lietai ir otrs nosaukums.

Mebius: Nepieķeršimies pie vārdiem. Kur mēs nonāktu bez meliem? Kur paliktu cilvēce bez paradīza "atrasana"? No kur uz "irdi": Vai arī baznīca nedzīvo no kristīgo ticības?

Lia: Tā tad "starp mīļo Dievu un Jumu ir zināma "KĻŪS" līdzība?

Mebius: Es nebūtu negribu "evi ar vipu "alīdzināt. Lai arī cik nesimpatiska neizlikto "man darba lauka", tomēr kaut kas runā vipam par labu. Es esmu varbūt pat "nemas ne-gribēdams daudz cilvēku "laimīgu darījis. Un tagad apskatīsim pilsonisko "tāvokļu reprezentantus un lēmim, kas vairāk darījuši cilvēcei labā: vipi vai es?

Lia: Arī es esmu iekritusi.

Mebius: Še pirmo reizi mani atstāj mana metode.

Lia: Kāda metode?

Mebius: Es "mītu jūsi!"

Lia: Tā jūsi "akāt lētā laikā.

Mebius: Tur es nekā nevaru grozīt.

Lia: "Un jūsi upuri?

Mebius: Mani upuri? Vai zināt kas notiktu, ja visā "tā nekaitētā "sievā un vecā "meitā pamato "aktu vākos?

Lia: Lai Dievs mani pasargā!

Mebius: Vipam ne"ātu mani uz rokām. Vipam ielenktu manu

cietaņu. Es esmu vipa rīnīgā laime, vienīgā cerība. Iluzija, kura tam dzīve nepieciešama.

Lia: Lietas neļtā atpoguļojumā.

Mebius: Kur tad ir lētā atpoguļojums? Varbūt jū-u dzīvē? (Atver vēstules kārtotāju „Aline”) Še ir jū-u kalpone Aline korepondence. Lūdzu lasāt: Katru vēstieņu viena vēstule. Tā vēstule atver septiņu darba dienas. Vai jū-u ticat, kā kādā strādā no rīta līdz vakaram, ja tam nav nekas priekš vīdē? Kuram no jū-u kalpotājiem atliek laika domāt par savu personīgo dzīvi? Es rūpējos par to, lai jū-u saimniecība ritētu. Bez manā jū-u varētu savu zēbaku paši tīrīt.

Lia: -kaļeti sacīte!

Mebius: Ko jū-u vēl gribat? Jū-u karotāķā ilga ir piepildījušā. Vaj tad ir vēl lieti jāķ mīļākā par mani?

Lia: (ņem cimdus un ceļus).

Mebius: Jū-u ejat?

Lia: Jū-u ir par daudz sievu.

Mebius: Paliekat!

Lia: Varbūt jū-u ierāķat vēstules maipā arī ar manā?

Mebius: Ne. Tagad man veikals ir galā.

Lia: Kādā veikals?

Mebius: Es izdzēšā savu firmu no veikalniķu reģistra.

Lia: Jū-u atstāat savu sievas postā?

Mebius: Es mīlu jū-u, ar to ir viss sacīte.

Lia: Es tad tā?

Mebius: Tādēļ, kā tagad katra vēstule būtu meli.

Lia: Jums ir apskaužama logika.

Mebius: Man nav laimes.

Lia: Neapskaužama uzvara priekš mani.

Mebius: To es dārgi samakāju (Pauze).

Lia: Ko jūs tagad darītat?

Mebius: To, ko dara visi krāpnieki. Rakstīšu savu memo-
aru.

Lia: Nopietni?

Mebius: Vaj jūs gribat man palīdzēt?

Lia: Mēs varam tūlīt iesākt. Diktējiet! (Apsētaņā Raspera
vietā un ieliek jaunu lapu) Pagaidiet. paskaidrojiet man
vienu. Kādēļ jūs mani mīlat?

Mebius: Grūti pateikt.

Lia: Atbildiet.

Mebius: Verbūt tadēļ, kā mēs abi vienu un to pašu gribē-
jam. Verbūt tadēļ, kā mēs abi esam iekrituši.

Lia: Tā tad mēs abi varam kopā.

Mebius: „Kāda krāpnieka memoari”

Lia: ~~Ākt vidū. Tā iesāktā manā stāstā.~~ (Iesāk "mettau",
kompa-a kundze Harrijē). *Pa priekšu un paliek
mēsā*

Komparak.: Lia, es nāku lai aizkavētu nelaimi.

Lia: Par vēlu, manā.

Mebius: (pret "mettau"): Man liekās, mēs jau pazīstamies?
Vai mēs turpināsim cīņus?

Mettaus: At-ako. Ne ē.

Komparsa k.: Lia, vaj tu ar zini, kur tu atrodiē?

Lia: Kam lai es pateicoš par gimeņē -oenu?

Harijs: Es esmu nevainīgs. *ar auturistu*

Komparsa k.: Tu esi kritusi krāpnieka rokā.

Harijs: (uzrāpājē uz trešipien) Rēķinie ar ar manu pa-
lidzību.

Lia: Pateicoš.

Mettaus: Kriminalpolicijā ir akti par juē. Meli būtu
veltīgi.

Mebius: Kurš tad melo?

Mettaus: Ta ir ta pareizākai.

Komparsa k.: Mani jaunākie parejojami ir piepildījušie.

Lia: Es zinu visu, mamā.

Komparsa k.: Un to tu -aki tik sierīgi?

Lia: Tu redzi, es dzīvoju. Man nekas nav noticē.

Mebius: Uzklau-atie. Katram pieder brīvība atstāt savu
dzīvokli. (Mettaus) Bet juē es gribētu lūgt, katrā ziņā
to darīt... kuog?

Mettaus: Kriminalkomisar F. Mettaus.

Mebius: Ta jūē -tāvokli nelabo.

Mettaus: Pietiktu pazvanīt policijai.

Harper: Mettaus? Pirma diviem gatiem jūē nodevāt neparei-
zar ziņā, nodokļu inspektoram par jūē ienākumiem.

Mettaus: Ko jūē -ev atļaujatie?

Harper: Jūē esat arī vēl citus apkrāpu-i. uzlūkojat

mani! Vai jū manī pazī-tat?

Mettiss: ~~Paņem~~ ~~it~~ ~~trī-pedantit.~~

Harper: Mūs ir arī vēl cits kas zināms. Jū tikāt at-lai-ti no policijas dienesta, nepareizu ziņa nīegšana (cē). -

Harrija: Mani kungi, arvērjē-lin cigaretēs. Top pat šausa dramatiski. Tā es tālu netīkām. Man bij jālejamācā.
Ētler, manā.

Kompars k.: Es nepalīku nevienam acunīkli vairā cē.

(Ētler).

Harrija: Mūs jāizklūst no šīs situācijas ar godu. Tas būtu viena līdzdalībnieku iestāde. Tācē, cik ātri vien iespējams izlēģim no spēles policija. Citādi viss ir paglams.

Metiss: Vienprātī: Vai es drīkstēta lūgt tik ilgi būt maniem vīteriem/ vīteriem? Harper, līķieris!

Harper: Līķieris? Zem "L" (atver kādu kapi, kurā redzams līķiera pudele).

Harrija: Kāds kaitē lokāls. Labas manieres. Labi lī-ķieris. Es jūter, kā mājās.

Kompars k.: Harrija, es tevi lūdzu!

Harrija: Miorā, manā! (Tukis glāzi) Mā, kādi ir tavi plā-
ni?

Lia: Jū netaisāt mani pie vārda.

Harrija: Manā, manā epeli.

Lia: Šis cilvēks man patīk. Es viņu precēšos. (pret Me-tiss). Vai jū esat ar mieru?

Mebius: Darīte.

Komparsa k.: (uztraukti) Tu precē-i krāpnieku?

avanturiste

Lia: Mē- neiztirzā-i ja-tājuma, kā tiek pie bagātības.

Harijs: Neatizkārē-i vēto lpašumu.

Komparsa k.: Kas tevī pieš izpildīt šo ārpātīgo ideju?

Lia: Jū- atļāvāt man precē-ties. Es to arī darīšu.

Komparsa k.: Vi-am ir robežas. Tu vai-er neesi mazais bērns.
Doma par savu ģimeni.

Lia: Jū-šū dēļ, taču es precē-šos. pikums un likums to prasa.

Komparsa k.: Būt atgriezī-ties tēv. ko lai es viņam rakū?

Lia: Rakī viņam, pēc-divdesmit četrin stundu nepārtraukta darba veikals ir nostādīts lieliekai.

Harijs: Kad jau viel striķi trūkst, es negribu palikt neievērot. Mama, es mīlu Alīni!

sešas turpas

Komparsa k.: Tas ir par daudz. Mana vīds... (metams rūpējās par vīpu).

Mebius: Es nodošu jums, Jū-šū līgava-kore-pondenci. Es viņu nepazītu, bet viņa stils ir lielisks.
(Pasniedz vēstules).

Harijs: Kā? Jū- esat tas nepazī-tais vē-tuļu rak-tī-tājs?

Mebius: Ar kaunu man tas jāatzī-tās.

Harijs: Mana oīenība.

Metams: Jū-šū mātes kundze- vēlās braukt uz mājām, vai es drīkstu kungu- lūgt? (Pasniedz komparsa kundzei roku abi prom).

Harrījs: Mēs nākam. Oļņa turpināies. Tēvs atgriežas.
Jau zvana telefoni. Vārstās kurši. Mēs stāvam lielu
notikumu priekšvakarā... (Nolēc no trolīšiem, pietiet
pie Mebiusa): "Akat man viens. Kā jūš to panākat, kā vi-
sas sievietes jūš mīl?"

Mebius: ("maidīdams") Tas ir mans no-lēpums.

Harrījs: Ja jūs izdoies apprecēt manu māsu, savu svētī-
bu es jums došu. (Krata vipas roku).

II. ainas.

Kompasū mājā. Brokastu galda klāt. Aline sakārto ta-
vēs. Harrījs rīta svārkos uzmanīgi aplūko i-tabu).

Harrījs: Vaj galva ir tīra?

Aline: Cienītā kundze aizbrauca uz lidojumu laukumu. Kom-
pasa kungs tiek gaidīts kura katru acusirkli.

Harrījs: Kur ir mana māsa?

Aline: Līta jaunkundze šonakt pXjā/ nebija mājās.

Harrījs: Viņu cienībai ("ēstās pie galda) Aline, man ar
jūs jārunā.

Aline: Vaj jūš vēlatis olu?

Harrījs: Kur ir tā rīta avīze? ("širtā) "Kandala kom-
pasa mājā - tur jau tas ir, otrā lapā pusē.

Aline: Kas ir noticis?

Harrījs: Tagad lieta kļūst nopietna.

Aline: "e ir svaiga tēja.

Harrijs: Aline, man ar jums jārunā. Vai jūs pazīstat Marksa "Kapitālu"?

Aline: Ne, es reti šādu esu lasījis.

Harrijs: Īstī: es mīlu jūs un gribu jūs precēt.

Aline: (Aiz bailēm ļauj tējkannai krist)

Harrijs: Tas nekas, es dzēru pienu.

Aline: Jūs gribat mani precēt?

Harrijs: Es to esmu stingri nolēmis.

Aline: Ar savu tēvu atļauju?

Harrijs: Āķīru starpība ir jāiznīkst.

Aline: No kā tad lai mēs dzīvojam?

Harrijs: Par to es neesmu domājis. Jūs man dodat ideju.

(Pāņem trūbīpu): Centrales savienojat mani ar Šternbeima banku. Hallo, vai jūs tas esat, pīntu? Es Harrijs Kompa. Vai jūs laikrakstus jau esat lasījis? Mums ir lihta kritika. Kā reagē birža? To es jau domāju. Klausiet. Es šādu angažējos. Kā tā? Nekādas cerības? Es esmu nolēmis taiīt labu partiju. Patē par sevi saprotam, es jums paziņoju.

To sauc par ģimenes tragediju. Apģērejat man vietē mai-

Aline: Es neaprotu ne vārda.

Harrijs: Es izlietoju visas savas laisnē lai nopelnātu naudu.

Es spekulēju uz tēva neveikumi. Vai jūs saprotat ko tas nozīmē?

Aline: Jūs u piens atdzīest.

Harrījs: Ja lieta īst būsībi, tad viņi ir zaudēti. Ja viņa izdodās, mēs rīt brauksim uz Parīzi.

Aline: No kā tas atkarājās?

Harrījs: No mana tēva spējām. Divdesmit četrus stundu laikā biržai atkal jāceļās. Ar diferenci es nopelnīšu līdzekļu kāzu ceļojumam. (Dzird piebraucam auto) Tur viņi ir. Turat par mani īkšī! Neviena vārda, Aline! Pasūdat! (Aline prom). (Runā trūbīnā): Hallo, piatu, nopērkiet 500.000 kompara akcijas, par viszemāko cenu. Darat ko es jums saku. Es palieku pie aparāta. (Uz veranda parādās kompara ādas mētelī, viņam ir kompara kundze un sekretarē).

Kompara: Man vajag jū atstāt tikai uz četrpadsmit dienām, kad jau notiek vislielākā muļķība.

Kompara k.: Tu pat esi pie tā vainīgs, Lui... Tava audzināšana..

Kompara: Nekādu trindbergu, es lūdzu! (sekretaram): Cik es ātrumā apstāties pārkatīju, ar varu šo nekā nav darams. Man jānēģina lieta labot. Iekam es nonāku birojā, viņam jau jābūt kārtībā. Es vēl es ar šo kungu personīgi runāt. Liekat viņam atnākt. Atsūtāt viņam auto. Paliekat šo. Jū man būvat vajadzīgs. /sekretarē prom/.

- 61 -
ar galda

Komparsa k.: Lui...

Komparsa: Viena pēc otra. (Harrijas): Māte man iz-tā-tīja tavu laulības projektu. Es priecājos, kā tu beidzot gri-bi -trādāt.

Harrija: Kā tā?

Komparsa: Ģimene prasa naidu.

Harrija: Tad pasūstīsi manas ienākumus.

Komparsa: Nevienu feniņu.

Harrija: Mēs nenovedī-im oīpu -tarp tēvu un dēlu blāz gale-jībun.

Komparsa: Man ir citas rūpes. Ar ko tu telefonē?

Harrija: Ar klubu.

Komparsa: Tu vari tūlīt pazīpot savu iz-tā-āno. Meklē sev nodarbo-āno. (Ienāk sekretarē).

Komparsa: Kas notici?

Sekretarē: Bērns panika.

Komparsa: No kura laika?

Sekretarē: Prese... Komparsa akotija krit.

Komparsa: Neprāt. Pagaidī-im dažas dienas. San vīpa atkal cel-les.

Harrija: (ļauj trūbīpai kritēt) Es esmu ruinēt.

Sekretarē: Tas varētu kavēt mūs -akarū ar krieviju.

Komparsa: Tad kaut kas ir jānotiek. Kad iznāk pu-dienas avi-zer?

Sekretarē: Pēc vienas stundas.

Komparsa: Zipojam presi. (Sekretarē stenografē): Kā sumu nu-pat no drošas puses šācis zināms, Lui komparsa ticis kā

lietpratējs aicināts uz finanšu ministriju." To pašu
telefoniski zīpēt uz biržu (sekretārs prax).

Harrijs: (trūbīnā) Pilsētā, rīt es izstājos.

Kompars: No kurienes?

Harrijs: No kluba.

Kompars k.: Vaj tu vēlies konjaku, Lui?

Kompars: Pateicos. (Harrijam) Par kuru nozari tu esi izstā-
ries.

Harrijs: Es esmu tik uztraukts, kā nevaru nākt pie lēdzie-
na.

Kompars: Pārlied to lietu līdz rītdienai. Otr. punkts. Es
vēlos lai Līa tūlīt aizceļo. (Kompars kundzei). Pasūtāt
telegrafiski izteikumu t. Moricā. Pakravajat savus šamo-
darus un nebraucāt atpakaļ ātrāk par trim mēnešiem.

Kompars k.: Tu Līa pārrēķinies.

Kompars: Neprāts. Viss ir naudas jautājums. Ar sešmittūk-
stoš markām šī lieta tiks no paraulas izdzēsta.

Sekretārs: Kungs ir klāt.

Kompars: Kas notiek biržā?

Sekretārs: Ceļāni.

Harrijs: (priekā) Es esmu glābts!

Kompars: Es vēl esmu sarunu zem četrām acīm. Atstājat mani
vienu. (Vi-i iziet, ienāk Mebius). *prax laila*

Kompars: Kompars.

Mebius: Mebius.

Kompars: Ļoti patīkami.

Mebius: Man tāpat.

Kompars: Pateicies. Vaj vēlaties lietiš?

Mebius: Pateicos. Veikala lietās nē.

pa angļu

Kompa: Jotti labi. Jū e-at veikalnīek. Mē apratī-intie.
("ēž vien pret otru) E atrodos tajā avādā tāvoklī,
kad... kā to lai aka - tirdzniecība priekmet ir mane
meita. akat savu noteikumu.

Mebius: Kā jū to apratat?

Kompa: Neaprašanās mū-u tarpā ir ganrīz neiepējama.

Mebius: Mū-u tarpā? Jū novirzatie no tema.

Kompa: (it dūri uz galda) Vai jū domājat, kā e-ava
laiku e-mu zadzi?

Mebius: Ja, laiks ir nauda...

Kompa: (uzlec, tad apenā) Jū-u pravība kungs.

Mebius: E ap-trīdu. Jū-u meita nav pārdodama.

Kompa: Ģimene lietā e nepazītu joku.

Mebius: E e-mu pati nopietnība.

Kompa: E piedāvāju jū-u pieci tūk-to-i marka.

Mebius: Je jū-u oit vair naka nav man akam... (pie-
ceļā).

Kompa: Tāvat! Pagaidat! Teiksim atopi tūk-to-i.

Mebius: E ne-lēdzu ar jū-u veikalu.

Kompa: Kādē, tad jū e-at ēe?

Mebius: Jū vālejatie ar mani runāt. E biju priecīgs ar
jū-u iepazītie.

Kompa: Devalit tūk-to-i. Man pēdejai vārds. Labaja om-
ma. Manai pacietībai ir robeža.

Mebius: Manai arī. Paraucat savu šoderi.

Kompas: Ja tas tā turpināsies, mēs esam sēdīsim līdz vakaram.

Mebius: Es ne.

Kompas: Drīz jūs sēdēsiet pavisam kur citur.

Mebius: (ļoti sirsnīgi) Jūs esat drusku nervozi.

Kompas: Mana meita ir izdarījusi muļķību. Es mēģinu to labot. Ja jūs labprātīgi nesat ar mieru, es ķeršos pie citādiem līdzekļiem.

Mebius: Esmu zīpkārīgs.

Kompas: Kas mani varētu kavēt jūs nogādāt no ceļa?

Mebius: Kāds cilvēks - jūsu meita šonakt bija pie manis.

Kompas: To esmu par izpildīšanu.

Mebius: Atvainojat! Jūs liekat man atsākt, piedāvājat man naudu, draudat likt mani apcietināt, un apgalvojat, kā es esot izpildēja, vajā gadījumā gluži otrādi: jūs sajaucat metodes.

Kompas: Jums nav mani jānāca. Es pat esmu veikalniece.

Mebius: Par to es nekad neesmu šaubījies.

Kompas: Jūs esat nopietnie pretinieks. Žēl, kā es jūsu talantus izžogoju tik šaurā telpā.

Mebius: Šie vārdi no jūsu mutes, pagodina mani. Jūs esat mūsu laiku lielākais organizators.

Kompas: Es atgriežu jums šo komplimentu. Jūs esat mūsu laiku lielākais iekšulis.

Mebius: Citādi es nekad neuzdrošinātos saukties par jūsu kolnieku.

Kompa: Tā tad jū paliekat pie nodoma precēt manu meitu?

Hebiu: Nepieciešamība ir mūs abu pārliciecinājumi.

Kompa: Ne vaku jums pēdējo reizi, es esmu ar mieru pārdomāt katru jūsu prasību.

Hebiu: (tādā pat tonī): Bet es jums pakaidroju pēdējo reizi, kā nevar būt ne runa par kaut kādām prasībām.

Kompa: Sakat man beidzot, vai jūs esat vājprātīgi, jeb izliekāties par tādu?

Hebiu: Nevienam, ne otram. Es esmu jūsu meitu.

Kompa: Stāstiet to sev.

Hebiu: Ne, es stāstu to jums.

Kompa: (izvelk no kabatas papirus) Hum ir dažī intereanti izvilkuši no jūsu iepriekšējā dzīves.

Hebiu: Es zinu. Kopš vakardienas draudzaini tiek meklēti materiāli. Ar kādiem rezultātiem? Ieviestu mani aizsargā pret policiju.

Kompa: Jūs aizmirstat vienu. Jūsu krāpšana ir nodana.

Hebiu: Līdz šim, izņemot jūs, nevienam nejutām apkrāptu.

Varbūt mēs varam izlīgt miera ceļā. Sakat man savas prasības.

Kompa: Kas jums nāk prātā?

Hebiu: Jūsu meitas audzināšana jums maksāja naudu. Jūs zaudējat kapitālu.

Kompa: Ar līdzīgu nekautību, es vēl nekad neesmu saista -
pieta.

Hebius: Es domāju, mēs te lēdzam veikalu. piedāvājumu pret piedāvājumu. Es esmu turīga. Lai arī man nepieder koncerts un mana prece nav pavisam tirgū, tomēr es varu gimenti uzturēt.

Kompas: Kā jums ir īpašumi?

Hebius: Es pelnu 40.000 marķus gadā.

Kompas: Tas ir nicks.

Hebius: Mana nauda ir ieguldīta namos un grant-gabalos.

Kompas: Kā jūs izlietojat savu ienākumu?

Hebius: Es tāca neesmu ierācīja.

Kompas: Joti labi.

Hebius: Dievzūnē es esmu spiests savu veikalu izbeigt. Es atgriezīšos pilsoniskā morales klēpl. Es precēšu jūsu meitu. Tur jūs nekā nevarat grozīt. vienīgais ko jūs varat panākt, ir milzu skandals. Tā tad vienotības.

Kompas: Uz kā kādiem pamatiem? Izlēgts.

Hebius: Jūs dzenat mani konkurentu rokās. uzmanīgi. ar pilsonisko likuma grāmatu rokās, es esmu bīstams pretinieks.

Kompas: Esmu vēl ar bīstākiem ticiet galā.

Hebius: Jūs aizmirstat: sievietes stāv par mani.

Kompas: Jūsu sievietes mani neesat neinteresē. Es esmu zīpkārīga, kā jūs tikat vaļā no savas nekaitāmās līgavām.

Hebius: Gluži vienkārši. Es paraukšu general-apulci.

Kompas: Tur jūs pārreģistrātie.

Mebius: Per valdo. Es uzvarēju.

Kompars: Ja jums tas izdodas, tad jūs esat genijs. Es tikai bailos, kā jūs dzīvē neizkļūstat no apulces.

Mebius: Uz ko jūs gribat derēt?

Kompars: Mādat ko jūs varat.

Mebius: Manš birojs nav pūlim piemērots. Dodat manā rīcībā zāli.

Kompars: Kas vēl bez tam?

Mebius: Pateicos. Vai dienai pietiks. (Kompars zvans, ienāk sekretars).

Kompars: Kad mūsu ēžu zāle ir brīva?

Sekretars: (špirta piezīšanu grāmatīpu): divdesmit ceturtā, trijos pēc pusdienas.

Kompars: Esat ar mieru?

Mebius: Pieņemts.

Kompars: Vēlu jums laist kaklu.

Mebius: Pateicos.

Kompars: No jums vēl dienās, kas var iznākt.

Mebius: No jūsu matus Dieva ausī. (Aiziet sekretarsa pavadītājs).

Kompars: Šis cilvēks ir personība. Vīpē mani pārņēja.

III. akts.

Kompars ēžu zāle. Dībenplāna flizelidurvis. Vidū garš, zāle galde. Pie ceļiem radio aparāts ar kaļruni. Viss apkārt galda ap ēd vietas bītamā vecumā, ar rokdarbiem. (Tarp tam "nitosen").

Pirmā dāma: (otrai dāmai) Kas tad ir no dzīves? Mazdrucip gilas...

Otra dāma: To mums nevienam nevar atņemt.

Pirmā dāma: Es vēl arvien to sevaram atņemt.

Otrā dāma: Ari jū?

Pirmā dāma: Nē, vipa - astapu katru vētdienu pulksten 4.

Otrā dāma: Bet es pulksten piecos. Kāda vipa bij skaita balis...
balis...

Pirmā dāma: Balis tas vēl nekas, bet acis...

Otrā dāma: Bet es jūmu vaku, tāda balis...

Pirmā dāma: Vaj jū redzējāt vipa acis?

Otrā dāma: Kāda nekāunība.

Pirmā dāma: Lemajatie vien, knoll kundze. Jums tas ir vajadzīgs.

Otrā dāma: Kādēļ, mam?

Pirmā dāma: Jums ar jūsu mākslīgiem zobiem.

Otrā dāma: Bet jums ar garo degunu.

Pirmā dāma: Kaut kas nedzirdēts.

Trešā dāma: Mēs vēdējam kino un tad vipa - acija...

Ceturta d.: Tā gada beigās mums būr kāzas.

Nitche: Es liku remontēt savu dzīvokli. Vipā mani dzina

izdošanās. Es nopirku klavieres uz izmaksu. Viena vipa

dēļ.

Piektā dāma: Vipā taču bija kungs no labākām aprindām.

Otrā dāma/pirmai/ Pagaidat tikai, laukā jū kaut ko piedzi-

voāt.

Pirmā dāma: Nekliedzat knoll kundze, man nav netīrumi augi.

Otrā dāma: Jums ir netīrumi kaut kur citur.

Pirmā dāma: Kāda nekrietna personai (metā viena otrai ma-

to).

Hadi: Uzmaniību uzmaniību! Kompāna A/- kapitāls-veļā.

Aug arī pieprasījums. Kompāna akcija kurā parāniedz

500 markas. - tāvoklis stabils.

Trešā d.: Un tad es vipam teicu; „Hugo” - es teicu....

Radio: Uz dzirdēšanai pēc trim minūtēm!

Estā dāma: Es negribu neko sliktu par vīpu teikt. Vīpi bija vienmēr tik slikti. No rīta līdz vakaram dzelzceļa dienestā.

Septītā d.: Jūs maldāties, mīļā kundze. Vīpi strādāja par...

Astotā d.: Partā? Pilsētas lombardā? Es iekļāju pie vīpa savu griezenu.

Devītā d.: Man vīpi sacīja, kā esot dzīvības apdrošināšanas aģents. Es apdrošināju savu dzīvību.

Piektā d.: Vīpi mūs visas ir piekrāpi.

Visas: Krāpnieki! To vīpi nožēlo.

Antoben: Manas dāmas! Es lūdzu mani uzklaušt kad es esot ar vīpu, es vēl biju turīga. Atsūtne ar 30.000 markām. Ar Hugo es iepazīnos pilsētas dārzā. Es vīpa uzlūdzu uz kartupeļu padīšu. Es vīpam dāvāju savu godu. To vairs nevar labot. Bet es vēl esmu savu šaudu atpakaļ. savu naudu.

Estā d.: Visa mana iekrātā nauda...

Septītā d.: Katru nedēļu pa šķūknim....

Astotā d.: Es vīpam nosdiju trīs duču zokes....

Devītā d.: Visas drēbnieka rēķinos es vīpam samaksāju un turklāt vēl izņemu vērtu somu.

Visas: Tāda neklausība! Vīpam visas ir jāatdod. Es vīpu nododu policijai.

(Pļiģeļa durvis atverās. Ienāk Mebius, ar puķi pogā cauruma. Prokaniis aplūkst).

Mebius: Es lūdzu manas dāmas, mani uzklaut. -ē-tatie-

(Dāmas vērtā) Atļaujiet man, manas dāmas griezties pie jums ar nelaudz vārdiem. Tas ir kaļoti, kā jūs esat atnākušas. Jūs esat dandzas, tomēr es jūs visar pazīstu. Tevi, Klara ar maigo acu skatu. Un tevi, mana ir-nīgi mīļotā Elza. Launi laudis kāda jūs pret mani. Iejaucā policija. Tie valdības kungi. Padomājat tikai par sliņo kaļēm, kā tās jūs izēno, kad jūs ierodaties ar savām krājgrāmatipam. Uz katra stūra stāv policists un vai jums, ja jūs unuz uz trotuara... -t! Nevienam vārdu pret policiju. Ar visas palīdzību jūs atradīvat savu taisnību. Izdoat mani.

Es atceros kādu dienu, kādu saulainu va-ara dienu, kad es vēdēju ar tevi, dārgā Ģertrud, zaļumos. Mē dzērās alu un zvērejām viens otram mūžīgu usticību. Vai tu atceries?

Viņas: (aizkustinātes) Jai

Mebius: Vai tad mēs vici, ka tie vēžam neesam piedzīvojuši dažu kaļtu taudu? Mēs esam nogarņojuši dzīves valdomu. Lai policija te vi-pirms pati nogarņo. Jums es upurēju savu laimi. Ziedoju savu jaunību! Jūs es mīlēju! (Dāmas sāk klaut raugāt) Vai es kādreiz no jums esmu naudu praviļjis? Vai jūs man pašar labprātīgi nedevat? Kurai ir

kādas presības pret mani? (Dziļi kļūstot) Priekš jums es
biju "kaite", elegants, pēcīga. O, sievietes lepums,
cik dziļi tu esi grima! Nav vairs līta mīlas. (Pie dur-
vīm kļūvē. Ienāk Raspers).

Raspers: Likuma vārdā! Vai jūs esat Hugo Hebius?

Hebius: Ko jūs vēlaties?

Raspers: Es esmu kriminālpolicijas pilnvarotais. Es jūs are-
stēju.

Vīrs: Nē, to mēs neatļaujam. To mēs nemaz nevēlamies.

Hebius: Ar kādām tiesībām?

Raspers: Jautājat viņam domām?

Hebius: Es esmu nevainīgs.

Raspers: Dāmas apgalvo pretējo. (Dāmas kļūst nemitīgi un
"āk kurnēt)."

Hebius: Neaizkarat mani!

Raspers: Man uzdota lieta izmeklēšana. (Izvelk piezīmju grā-
matīpu) Lūdzu uzdot savu vārdu.

Pirmā d.: Lai policija atstāj mūs mierā.

Otrā dāma: Var iekļūt vēl nepatikšanās.

Vīrs: Mēs neesam policiju aicinājušas. Kāda tur daļa poli-
cijai. Mēs negribam policiju. Būvē ar to! (Iepas draudošu
stāvokli pret Raspers).

Raspers: Es jautāju pēdējo reizi: Vai kādai ir kāda "ūdzība"
(Kļūstot. Vīrs nē-tas).

Raspers: Tad es nevaru atstāt apūdzību. (pret Hebius) Li-

kuna vārdā, jū esat brīvi! (Dāma iekliedzē un polceja
ap Mebiu).

Mebius: Mīļotā dāma, jū neļāvēt savu ideļu aptraipīt.

Es jū pateico.

Harper: Bez kādām runām atājat zāli.

Mebius: Policija piež mū šīstie. Es atvado no jū
ar dzejaiķa vārdiem: „Cilvece labklājība ir jū rokā.
Cargājat to!” (Pa radi atkan kāzu marā no „Looogrīne”
vipa est galva kūptu. Harper tā izdzen no zāle).

Mebius: Tas bij mag darbs.

Harper: Nu mums bū mier.

Mebius: Harper, tas nozīmē šīraanos-

Harper: Vaj drīkstu jū apveikt?

Mebius: (Izvelk no kabata ņeku) Es izdalīju mūru kait.

Ceļojat laimīgi. Veicotat sājīpu kenadā. Es bieži ar il-
gām domānu par jū. Jū bijāt godīgs blēdis, tādu reti
var sastāpt. (Niedz vipam ņeku).

Harper: Tikai šādā veidā var veikalus taitīt.

Mebius: Ceļojat kā kriminalpolicijas ieradni. Tas ir pa-
tvērum pret viņās nepatīkšanās un pārtēigunien.

Harper: Esat bez rūpēm. Un ja jū kādreiz ir palīdzība
vajadzīga, tad droši griežaties pie manī. (Piež rokas.
Pliģeldurvis atverās un ienāk kompas sekretara pavadībā).

Kompars: Vai general-apulce jau galā?

Hebiuss: Viss ir dzēsts.

Kompars: Un jū vēl dzīvojat?

Hebiuss: Man iet lieli-ki.

Kompars: Kā jū to panācāt?

Hebiuss: Tas ir man veikala noslēpums.

Kompars: No jums vēl var ko mācīties.

Hebiuss: Es piederu pie jaunās paaudzes.

Kompars: Vai jū mani piekūstāt veciem dzelžiem?

Hebiuss: Indūstrijā nepieciešami jauni, vaigi spēki.

Kompars: Es esmu pirmais, kas pabalsta jaunus talantus. Jū-

nu kapitāls ir pieaudzis. Lieli uzdevumi - tātāt vēl priek-

šā. Vai jū gribat iestāties manā firmā?

Hebiuss: Es esmu jūnu tikai ar vienu noteikumu.

Kompars: Huh?

Hebiuss: Jūnu malta pieder man.

Kompars: Viss pēc kārtas (sekretāram): Lai ienāk mana gi-

mens. (sekretārs atver flīgelburvi. Ienāk komparsa kun-

dze, Harrijs un Lia. Lia dodās pie Hebiusa).

Kompars: (stāšanās starpā): Bez cenās. (Lia): Vai tu

mīli šo cilvēku?

Lia: Ja.

Kompars: Tā ir tava darīšana. Vai tu gribi viņu precēt?

Lia: Jā.

Kompars: Tas interesē veikalu. Es dibināju filiāli Amerikā. Jau veselu mēnesi es meklēju vadītāju. (pret Mebiusu) Jūs esat īstais vīrs. Vaj esat ar mieru?

Mebius: Es vienmēr esmu vēlējis ar šo zemi iepazīties.

Kompars: Es jūs izceļu par galveno direktoru Afrikā.

Lia: (metīs Mebiusam ap kaklu) Amerikā! Mana vappa zeme.
Beidzot es tevi redzēju!

Kompars k.: Lui, tu mūs ruina!

Kompars: Pateicos!

Harrijs: Es jūs visu ielūdzu. Es vīnēju savu sadarbības

Kompars: (pret Mebiusu) Jūs esat vienīgais, kas dzīvi Amerikā. Valsts šādus vīrus var lietot. (nietz viņam roku).

Miers un uzvara!

Mebius: Lai dzīvo veikal!

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0310050532